N:o 24. Redaktör: ADOLF LINDGREN. Förläggare: HUSS & BEER. Stockholm den 15 December 1881. Pris: Helt år 6 kr. Halft år 4 kr. Qvartal 2 kr. Lösn:r 25 öre. Lösn:r med musikbilaga 50 öre. Årg. I.

Anmälan.

Svensk Musiktidning afslutar med detta nummer sin **första årgång**. Den för våra förhållanden ovanliga framgång tidningen redan fått röna från allmänhetens sida — då den utgår i mer än dubbelt så många exemplar som någon musiktidning förut i Sverige — låter oss hoppas, att företaget genom ytterligare uppmuntran skall ernå den materiella stadga, hvarigenom det först varder i tillfälle att hinderfritt arbeta för sina syften: att söka förkofra den svenska allmänhetens musikaliska bildning och smak, att rikta vår sparsamma teoretiska musikliteratur, att tid efter annan framdraga minnesvärda och smärre underhållande tonsättningar af framför allt inhemska talanger, kända och okända, samt slutligen att erbjuda en angenäm musikalisk förströelselektyr.

En blick på den medföljande innehållsförteckningen öfver årgången torde gifva vid handen, att vi redan hittills fattat denna uppgift så vidsträckt som möjligt, genom meddelande af ett stort antal **biografier** (**jämte porträtt**), **kritiska**, **estetiska** och **historiska uppsatser**, **noveller**, **kåserier**, **korrespondenser** samt **notiser** ur dagens musikaliska krönika. Att vi dervid haft blicken i främsta rummet fäst vid **det fosterländska**, framgår redan af det faktum, att bland 129 egentliga artiklar äro minst 55, eller **nära hälften**, tillkomna med uttryckligt syfte på svenska förhållanden. Och från en annan sida sedt: af samma antal egentliga artiklar äro 64, eller ungefär **hälften**, skrifna af originalsignaturer enkom för Svensk Musiktidning, hvartill kommer, att de talrika korrespondenserna — till antalet 40 från 13 in- och utländska städer — naturligtvis **alla** äro af originalpennor; en proportion, som (äfven med frånräknande af några få norska och danska författare) måste, i betraktande af bristen på musikaliska skriftställare i vårt land, rättvisligen anses såsom öfverraskande lycklig. För nästa år ha vi stält oss i förbindelse med ännu flere originalförfattare. Att tidningen för öfrigt till en del alltid måste komma att fyllas med öfversättningar och bearbetningar är naturligt, och vi kunna deri ej se något ondt, då det ju bör vara **en** af hennes uppgifter att förmedla den svenska allmänhetens bekantskap med den rika utländska musikliteraturen.

Ännu gynsammare för den inhemska anparten ställa sig **musikbilagorna**, i det att af 24 meddelade tonstycken 18, eller jämt **tre fjerdedelar**, äro af svenska tonsättare. Derjämte torde förtjena påpekas att musikbilagorna — oaktadt prenumerationsanmälan endast utlofvat **fyra** sidor nottryck i månaden — nu vuxit till ej mindre än 72 sidor, eller i medeltal **sex** sidor i månaden. Till nästa år utlofva vi **med minst hvartannat nummer en musikbilaga!**

☞ **Ensamt musikbilagorna äro värda långt mer än hela tidningen kostar!**

Till nästa år ha vi att för något af de första numren motse en biografi öfver **August Söderman** af **Ludvig Norman**, hvilken äfven utlofvat andra biografier. Bland andra kunna vi såsom medarbetare äfven påräkna M:me **Héritte-Viardot**, från hvilken vi i nästa nummer skola offentliggöra ett vigtigt meddelande.

Vår lösen är: rättvisa åt **alla** riktningar — men **blott** så vidt de förtjena namnet: **konst!**

☞ **För att spara tidspillan och besvär för våra hittillsvarande prenumeranter, anses hvarje sådan, som ej före 1:sta Januari uppsagt sitt abonnement, såsom prenumerant äfven för nästa år.** De genom **posten** abonnerande måste dock förnya sin prenumerationsanhållan.

Svensk Musiktidning utkommer med ett nummer om minst **åtta sidor stor qvart** — **oberäknadt de talrika musikbilagorna** — den 1:sta och 15:de i hvarje månad.

Priset är, postarvodet inberäknadt:

för **helt**	år	**kronor**	6,
» **halft**	»	»	4,
» **fjerdedels**	»	»	2,

Lösnummer med musikbilaga 50 öre, utan dito 25 öre.

Prenumeration mottages i Stockholm å »Svensk Musiktidnings» expedition: **Huss & Beers Musikhandel, Gustaf Adolfs torg N:o 8**, af tidningens ombud, hos hrr bok- och musikhandlare och å de vanliga tidningsutdelningsställena: för landsorten samt Norge, Danmark och Finland genom tidningens ombud, å postanstalterna och i bokhandeln.

Hvar och en som till Svensk Musiktidnings expedition, **Huss & Beers Musikhandel**, insänder prenumerationsbelopp för eller bevis från vederbörande postanstalt på erlagd prenumeration för minst 5—9 ex. erhåller antingen **ett friexemplar, eller 10 % af beloppet**: för 10 exemplar eller **derutöfver** erhålles **20 % provision eller motsvarande friexemplar.**

Annonspris 30 öre pr petitrad.

Eleganta permar till årgången finnas att tillgå à 2 kronor.

ADOLF LINDGREN.
Redaktör.
Stora Vattugatan 1.

HUSS & BEER.
Förläggare.
Gustaf Adolfs torg 8.

Om mångskrifveri.

Af *Louis Ehlert.*

Det fins gammalmodigt folk, som lefva i ett lyckligt äktenskap utan att efter antal· hufvuden uppskatta lyckan att ega barn. De tänka högt om ett ris skrifpapper och ännu högre om sina medmenniskors frid och ro. De anse icke för rätt att oafbrutet lyckliggöra verlden med sina snillefoster, emedan de hålla före, att verlden har fullt upp att göra med andra saker af större intresse. Det gifves några sådana gammalmodiga menniskor, men ej många. De äro såsom gamla tryckalster, dem man icke gerna bryr sig om att vidare läsa; de erinra om vanor och grundsatser, med hvilka man ej mera vill ha att skaffa.

Den lilla kammaren, i hvilken konstnären fordom skapade sina verk, är förvandlad till en elegant atelier, tillgänglig för hela verlden. Desto tillgängligare ju mera berömd mannen är. Målaren låter folk sticka näsan i sin duk, skriftställaren i sitt manuskript, musikern i sitt partitur. Man konsulterar besökare med godt omdöme, ofta äfven sådana som ej ha något omdöme alls och tager emot af dem goda råd och goda läror: sjelfva konceptionen faller till hälften inom sällskapslifvets ram. Detta stämmer in med hela vårt lefnadssätt. Om ro kan man knappast tala hvarken i afseende på våra konstverk, i våra personliga förhållanden eller i andra afseenden. Man sköter allt publikt och skakar ned frukten innan den är mogen. Af Horatius' »nonum prematur in annum» ser man aldrig mer ett spår. Qvasten står sörjande i vrån: man har ej mera tillfälle att sopa.

Läser man en bok sådan som Freytags »Från en småstad», varder man alldeles förvånad öfver en sådan härlig, för oss andra förlorad kontemplation. Likaså hos Gottfried Keller. Ingen enda figur hos honom som irriterar: allt är utfördt, afslutadt, moget. Hos dessa män fins det ännu friska nerver och en sund aktning för konstens fordringar. De arbeta till dess de fått en sak färdig och behålla sina skissböcker för sig sjelfva. De arbeta med denna omtänksamhet, som vet, att äfven de lyckligaste timmar ha tomma minuter. För att väcka uppseende äro de för okonstlade, för att vilja det, för finkänsliga. De åtnöja sig med ett, i förhållande till hvad de åstadkommit, litet publikum, men detta hör dem till lika visst som blomman hör till våren.

Också i vår konst hafva vi sådana män: jag nämner endast Kiel och Brahms. Man behöfver ej beundra allt hvad de skapat; *huru* de skapat, detta är värdt beundran. Det är ett ärligt och förståndigt konstarbete, icke ett sådant der rapsodiskt styckverk, som skapadt af diktningsbegäret vitnar om ett blindt gripande i strängarne för att åstadkomma en musik, poetisk men omusikalisk, eller en poesi, opoetisk men musikalisk. Farligare än dessa, men trots den förargelse de väcka helt oförargliga vanskaplingar, är en grupp af folk, som, så att säga, skrifvit sig fast i kampen för tillvaron; som från en symfoni falla ned i en annan, alltid i den aritmetiska tron, att n:o 8 nödvändigt och följdriktigt måste vara ett nummer bättre än n:o 7; att livet är kort men musiken lång. Ack ja, musiken är lång, ganska lång, och lifvet verkligen för kort för att åhöra alla dessa partiturer för slutna dörrar à la Bayreuth. Om dessa herrar ändock ville betänka, att det äfven efter dem gifves en konst, och att det ej alls är nödvändigt, att för kommande slägten skrifva slut på allt notpapper.

Hvarje landtman vet att endast en förnuftigt ordnad sådd kan hålla jordens bördighet vid makt, att vissa tider åkern behöfver ligga i träde, d. v. s. hvila ut. Der detta ej sker, slår skörden fel och jorden utmattas. En konstnär, synnerligast i vår tid, hvilken förlorat all naivitet och arbetar mera framför spegeln än vid arbetsbordet, kan ej beständigt producera. Han måste gripa ögonblicket fatt, han behöfver stämning, denna moder till allt verkligt lyckadt, och denna infinner sig icke hvarje månad trettio eller en och trettio gånger efter räkning på fingrarne. Den som påstår om sig att detta sker, han narras eller tager rutin för stämning. Naturen har sina små lönlådor, dem man ej så lätt kan öppna; icke våld, endast trollnyckeln öppnar dem i rätta ögonblicket. Vi hafva ibland oss högt ansedda män, hvilka anfäktats af en sådan der skrifkramp, låtande sin fantasi utan rast och ro ahasveriskt drifva omkring med vandringsstafven och klappa på alla portar, utan att på något ställe söka vinna fast fot. De hafva en orubblig messiansk tro på sin konstnärliga bestämmelse, hafva aldrig haft någon riktig ungdom utan tyckas vara födda på sin tjugonde födelsedag och uppnå aldrig resignationens ålder. Till och med vid grafven plantera de hoppet: hvad samtiden icke förstod och visste att uppskatta, skall efterverlden taga hand om. Jag har känt konstnärer hvilka från nyår till jul varit i en feberaktig verksamhet. Koncipera de icke, så instrumentera de; instrumentera de icke, så kopiera de, kopiera de icke, så liniera de sitt notpapper. Det felas bara, att de också skulle fabricera sjelfva notpapperet. En sådan rastlöshet är, moraliskt betraktad, ofantligt aktningsvärd. Jag tänker härvid endast på en mycket gammal skapare, som hvilade på sjunde dagen. Under stundom sofver, såsom bekant, äfven Homeros, och att Beethoven haft sina hvilodagar, kan man bevisa. Det gifves få konstnärer, som i sina verk kunna visa så som han, att de sofvit ut och varit riktigt vakna.

Bland alla lifvets gåtor har alltid föresväfvat mig som en af de största den, att en person under ett halft sekel eller längre kan umgås med sig sjelf utan att om sig få det ringaste begrepp. Man skulle väl tro, att under en så lång tidrymd hvar och en någon gång borde få tillfälle att se sig i sanningens spegel och pröfva sin muskulatur. Det ges så få allsidigt begåfvade menniskor; de flesta äro det endast i en eller par punkter, och äfven här är fruktbarheten inskränkt.

Många konstnärer ha börjat sin bana med mindre utpreglad kallelse för hvad de först gripit sig an med, de ha famlat omkring på många gebit, och då de i den minsta kretsen ej kunde finna någonting, valde de den största — orbis pictus. Man menade, att om man från geniet kopierade säkerheten, så kunde instinkten icke utebliva. För den misslyckade kantaten hämnade man sig med den misslyckade operan; ett katalogartadt komponerande, som sträckte sig till alla kompositionsslag, med en ängslande rörlighet, men otillfredsställande och betydelselöst, grep allt mer ikring sig. Man komponerade vid tilltagande och aftagande dager, för hemmet och kyrkan, för konserten och teatern. Upplagrade till hela murar lågo partiturer der. Man frågade sig ej i hvilket talförhållande de, hvilka någon tid höllo sig uppe, stodo till de ofta redan vid födelsen liflösa, lika litet som man tänkte på huru detta missförhållande i oroväckande grad skulle vidga sig, när skaparne af dessa verk ej mera funnos till.

Jag tror att Göthes bekanta vers om stämningen uträttat mycket ondt. Göthe hade rätt för egen del men ej för så många andras. Den, som ej är en Göthe, må afvakta stämningen, ej kommendera fram den. I konstens anlete är stämningen blicken, som först och främst förlänar det hela lif och uttryck. All skönhet hos linierna blifver stum utan dess glans. Så som en menniska blickar på mig, så gestaltar hon sig för mig. Det gifves konster, hos hvilka bristen på stämning i viss mån kan ersättas eller, att jag så må säga, öfverröstas af den sinliga sanningen och effekten. I musiken är detta icke möjligt, emedan hon i sitt innersta väsen hvilar på en så dunkel urgrund, emedan hennes språk ej är af denna verlden och detta språk förlorar sin bröstton, så snart icke hela själen är mättad dermed.

Af det musikaliska mångskrifveriet i vår tid kan man särskilja två slag. Det ena är aldrig förläget om stämning, deraf fins ofta för mycket. Detta öfvermått trycker på den bildande kraften. Gränserna försvinna och stilen blir dimmig. Alla partiturer tillhörande denna grupp hafva en oren teint. Man arbetar ofta för mycket nedifrån hjertat till hufvudet och för litet uppifrån det senare ned till det förra. Detta åstadkommer en falsk blodcirkulation. Det andra arbetar väsentligen med hufvudet, som har bästa förmågan dertill. Det är de rutinerades klass, dessa som inbilla sig kunna göra allt och besitta en obehaglig talang att kopiera; som tala om känslan som en ungdomsdröm och hålla en god kanon eller den dubbelt omvända kontrapunkten för en sann musikers hjertslag. Dessa män skrifva gerna i stora proportioner, de förstå att röra sig med massor, uppträda alldeles ofantligen präktigt, som om snillet i all sin glans vore bofast hos dem. Emedan de förstå att herska, fruktar man dem. De äro de obehagligaste af alla konstnärer, emedan de knappast på sitt eget bröllop känna sig varma, aldrig kunna berusas af någonting och alltid äro fulla af planer för nästkommande tio år. Men ingenting är förfärligare än dessa, som ej lefva i nutiden utan ständigt äro på jagt efter framtiden. En sann konstnär egnar sig helt och hållet åt det han har för händer, men han är misstrogen, icke inbilsk, emedan han vet hur oändligt mycket som fordras för att skapa ett äkta konstverk.

Öfverproduktion är för öfrigt ej en sjukdom, som grasserar ensamt bland musiker. Vi behöfva blott tänka på några af våra mest omtyckta romanförfattare för

att finna huru rätt vackra talanger i brist på kritik och ekonomiskt oberoende sänka sig ned till blotta hopsmidare af tidsfördrifslektyr. Hos målaren på samma sätt. Det fins snart ingen natur, som man ej gjort landskap af. Och så det der sättet att för alltid slå sig ned på den första framgångens torfva! Emedan en målare någon gång gjort sin lycka med en röd flanellsrock, så kommer han aldrig ur flanellen, allra minst ur den röda.

Jag vet hvad man kan invända mot alla dessa anmärkningar. Man skall säga, att förvärfvet också spelar en rol hos konstnären, och att den, som med god tur skrifvit ihop tre kinesiska romaner, vore en narr om han icke skref den fjerde också. En narr måhända icke, men en dålig köpman. Man skall vidare säga, att jag har alla mångskrifvarne emot mig. Ganska naturligt, då jag ej vill hafva dem med mig. De skola uppfinna hundra skäl för att skrifva lika mycket, men ej mindre än förut. Ja de skola skrifva ännu mer för att visa hur rätt de ha. Men hvarför, skall man fråga, har jag med ett så tydligt resultat för ögonen skrifvit om den här saken och ej om någon annan? Jo derför, att när man länge har gått i regn, så inträffar ett ögonblick af otålighet, då man skakar af sig vattnet. Regnet upphör derför icke, och det är endast en relativ torrhet man vinner dermed; den lilla opinionsyttringen gör en emellertid godt.

Den kurerade tenoren.

I en opera, som synnerligen intresserade Venedigs publik och uti hvilken *Quadagni* redan tre gånger uppträdt med hela glansen af sin konst såsom sångare och aktör, föll det honom plötsligt in att bringa stycket på fall för att derigenom hämnas på direktören med anledning af en tvist dem emellan. Vid fjerde representationen sjöng och spelade han sämre än en skolgosse. Publiken visade sig öfverseende, i den tron att sångaren var sjuk. Men direktören drog försorg om att verkliga orsaken blef bekant för åhörarne.

Quadagni sjöng vid femte representationen på ett ännu mer otillfredsställande sätt. Då kommo efter första aktens slut tvenne sändemän upp på teatern och uppfordrade honom i publikens namn helt höfligt att göra sin skyldighet. Sångaren besvarade dessa ord blott med ett stolt leende och — spelade ännu sämre. Deputationen kom ännu en gång och befalde honom i publikens namn att han skulle göra sin pligt, i annat fall skulle han ådraga sig oerhörda obehag.

»Sådana hotelser föraktar jag», svarade Quadagni; »hvad jag icke vill göra frivilligt, dertill skall ingen makt i verlden kunna tvinga mig.»

I stället för att sjunga, tjöt han nu, i stället för att spela, stod han orörlig.

Emot all förmodan förblef publiken lugn under hela föreställningen. Men efter operans slut, då sångaren, ännu ikläd sin teaterdräkt, öfver hvilken han kastat en kappa, ville stiga i sin gondol, greps han af fyra maskerade karlar och bortfördes med förbundna ögon. Slutligen hamnade han i en simpel med säng försedd kammare. Två af de maskerade stannade hos honom. Efter en stund inkommo andra bärande ett med en läcker aftonmåltid försedt bord. Sångaren, hungrig som han var, krusade ej, satte sig och ville äta.

»Stopp! min herre, rör ingenting!» utropade en dominomask. »Blott med vilkor att ni sjunger; eljest icke!»

Quadagni vägrade att sjunga; masken befalde att det dukade bordet skulle bortbäras och — gick sin väg.

Följande dag gick det på samma sätt. Sångaren sjöng icke och bord och mat bortburos åter. Så hände två dagar å rad. Men då på tredje dagen en ljufligt doftande soppa inbars, kunde den uthungrade delinqventen ej längre stå emot.

»Hellre än jag hungrar ihjäl, vill jag då sjunga», utropade han och ville börja.

»Det är icke nog, min herre», inföll masken, »ni måste äfven sjunga bra, förträffligt och — spela, annars spatserar alltsammans ut igen.»

Hvad var nu att göra? Herr Quadagni beqvämade sig att sjunga och spela och bådadera så förträffligt, som om det egt rum med den största konstkärlek inför en talrik åhörarekrets.

»Bravo, bravissimo!» ropade enhälligt de maskerade konstdomarena och klappade i händerna. En af maskerna satte sig till bords jemte honom och båda läto sig väl smaka.

»Ser ni, min högt värderade vän», sade nu masken efter slutad måltid, »så går det. Först försäkrade ni, att intet våld i verlden kunde tvinga er; och nu har publiken likväl så småningom utan våld tvungit er att sjunga. Men nu är det äfven tid på att ni får erfara, för hvem ni haft den äran att visa er konst mellan dessa fyra oansenliga väggar. Jag är — min värde vän, hvad tror ni väl?» —

Quadagni stod upp och frågade aktningsfullt: »kanske ingen mindre än *il Serenissimo Duca?*»

»Mjuka tjenare! — Skarprättaren, till er tjenst!»

Ett hånskratt skallade rundt omkring. Det snygga sällskapet aftog maskerna och den förskräckte sångaren såg sig nu omgifven af ett mycket tvetydigt herrskap. Han ville af blygsel nästan sjunka till jorden.

»Detta är, som ni väl begriper, en liten godtgörelse, som den höga senaten tillerkänt den publik, som ni gäckat på ett så otillständigt sätt», yttrade en bland dem. »Ni får nu lemna arresten. Framför mitt hus ligger en gondol i beredskap att föra eder hem. Men jag har fått i uppdrag att förmana er, att här framdeles göra er skyldighet, i annat fall torde senaten komma att bestraffa en ytterligare skymf på ett mycket fruktansvärdare sätt.»

Efter denna epilog for Quadagni hem och från den stunden blef han medgörlig och artig. Han sjöng åter med fördubblad flit; publiken försonade sig med honom och — han blef ånyo en tid dess gunstling.

Ur den komiska musikens häfder.

Den komiska operan känner man. Men äfven kammar- och konsertmusiken har haft sina komiska representanter. Se här några prof:

Redan den berömde *Orlandus Lassus*, kallad »tonkonstens furste», hofkapellmästare i München (f. 1520, d. 1594) skref flerstämmiga glada sånger med tokrolig text såsom:

Wem soll man jetzund trauen?
Annelein, du singest fein.
Ein Esel und das Nussbaumholz,
Audite nova: Der Bauer von Eselskirchen.

Giacomo Carissimi, den påfliga kapellmästaren i Rom, recitativets förbättrare (f. 1604, d. 1674) hör till de äldsta komponister af burlesk musik. Af honom har man »Grammatikens begynnelsegrunder», fyrstämmig deklination af hic, hæc hoc; »Cyklopernas verkstad», trestämmig; »Åsnans testamente», trestämmig; ett trestämmigt »komiskt requiem» och slutligen Venerabilis barba Capucinorum» (med högst komisk stafning). Detta sistnämnda komponerade också *Giov. Battista Pergolese* (f. 1710, d. 1736).

Vidare hafva vi *Benedetto Marcello*, kallad »musikens Pindarus», död såsom skattmästare och kansler i Brescia 1739, en i kyrkostilen högt stående komponist. Denne hatade kastraterna och komponerade, för att håna dem, ett så kalladt Capriccio, som måste hafva varit ett non plus ultra af komik. Först begynna två tenorer och två basar: »I de himmelskas här få kastraterna ej vara med, ty det står skrifvet» — då afbryter en soprankastratstämma: »Säg ut, hvad står då skrifvet?» hvarpå qvartetten med de djupaste toner svarar: »Det träd som icke bär frukt skall kastas i elden!» Nu tjuta kastraterna i de högsta tonerna: »Ahi, ahi». Denna skarpa tonskilnad gör ett så kostligt intryck, att man ovilkorligen brister ut i skratt, då man hör det.

Den berömde operakomponisten *Nicolo Jomelli* (f. 1714, d. 1774), komponerade ett skämtsamt tonstycke, i hvilket kapusinermunkarnes näston och enformiga sång frambringade en högst komisk verkan.

Den ej mindre berömde operakomponisten *Balthasar Galuppi* (f. 1703, d. 1785) skref kompositioner, i hvilka han härmade den judiska synagogan och fruktmånglerskornas trätor på torget i Venedig.

Fransmännen hade också en komponist af komisk musik, och denne var den berömde kontrapunktisten *Clemens Jannequin*, hofkapellmästare hos konung Frans I. Man har af honom en slagtning och en fogelsång med efterapning af allt dithörande. Af stor effekt är en femstämmig komposition kallad: fruntimmerssqvaller, lärksång, näktergalen, intagandet af Boulogne.

Engelsmännen stannade ej heller efter, utan desse bildade så kallade Madrigals-, Glees- och Cathes-Societies, hvilka endast befattade sig med komisk musik. Ännu i dag finnas i London *Singing-rooms* (sångstugor), i hvilka endast komisk musik utföres, och der publiken sjelf också stämmer in.

Hvad tyskarne beträffar, så angafs tonen här af den berömda musikfamiljen *Bach*. Medlemmarne af densamma, idel organister, köranförare, kapellmästare, musikdirektörer, kantorer etc. lefde hufvudsakligen i Thüringen. Nästan hvarje söndag kommo de tillsammans i en vacker trädgård, och hvar och en måste dervid ha med sig ett lustigt musikstycke, som till förhöjande af munterheten inom sällskapet då föredrogs.

Flitigast öfvades dock i *Wien* den *komiska kammarmusiken* i början af 18:de århundradet, och en komponist var alldeles tvungen att på Cecilia-dagen infinna sig hos den familj, som stod honom närmast i frändskap eller vänskap, och bjuda på sitt nyaste opus i den vägen. Derifrån härstamma de komiska tonskapelserna af *Mozart*, *Salieri*, *Haydn* m. fl.

Sjelfve kejsar Karl VI i Wien, en framstående klaverspelare, teoretiskt bildad musiker och komponist af vackra canons, tyckte mycket om detta slags musik och hjelpte sjelf till med utförandet af sådan, såsom fallet var med den af den berömde »pater» *Martini* till ord af diktaren Berni komponerade musiken, i hvilken klockringning, fyllbultar etc. på ett verkligt virtuosmessigt sätt imiterades. Under denne kejsares tid lefde i Wien *Niccolo Porpora*, då ännu helt fattig och obekant, om hvilken ingen kunde ana, att han en gång skulle få binamnet »melodiens patriark». Porpora, den oförlikneliga sångmästaren, läraren för en Farinelli, Cafarelli, Uberti och andra (icke dess mindre död i torftighet i Neapel 1767), hade ej lyckan att stå i gunst hos kejsaren; Karl tyckte att hans kompositioner voro allt för mycket öfverlastade med driller och mordenter. Samtidigt lefde i Wien den berömde operakomponisten *Johan Adolf Hasse*, lika förträfflig klavervirtuos som sångare, hvilken förväfvade sig det ärofulla binamnet *il caro Sassone*

(den älsklige saxaren — född 1699 nära Hamburg, död 1783 i Venedig) och var gift med den oöfverträffliga sångerskan Faustina Hasse. Åt honom uppdrog kejsaren att skrifva två oratorier. Hasse åtog sig detta uppdrag beträffande det ena men utbad sig af kejsaren den nåden att han ville tillåta Porpora att skrifva det andra. »Jag kan inte med Porpora och hans bräkande stil», svarade monarken kort och godt; Hasse upphörde emellertid ej att bedja, och slutligen gaf Karl efter, rörd af konstnärens broderliga ädelmod. Porpora hade af Hasse blifvit underrättad, att kejsaren fann stort misshag i hans drillmetod, och lemnade den sålunda å sido. Monarken var närvarande vid generalrepetitionen och blef mycket förvånad öfver musikstyckets skönhet. »Jag känner inte igen Porpora!» utropade han. »Icke en enda drill har han användt? »Men han hade gjort upp räkningen utan värden. Vid slutfugan började temat med fyra notdriller, dessa genomgingo i enlighet med fugans lagar alla fyra stämmorna, men i så kostliga vändningar, att kejsaren utbrast i ett hjertligt skratt. Från det ögonblicket stod Porpora i gunst hos kejsaren.

Den berömde klavérspelaren *Muzio Clementi* komponerade för sitt instrument preludier och kadenser, i hvilka han karrikerade kompositioner af Mozart, Haydn, Kozeluch och andra mästare.

Till denna genre af kompositioner hör också *Joseph Haydns* afskedssymfoni (sextett) i Esterhaz.

Historien om denna komposition berättas merendels oriktigt. Verkliga sakförhållandet är detta. Furst Esterhazy utsträckte en gång sitt uppehåll på stamgodset Esterhaz längre än vanligt, hvilket föll sig mycket olägligt för musikerna i hans kapell, hvilka till det mesta utgjordes af unga män, hvilka hade måst lemna sina hustrur i Eisenstadt. De sökte hjelp hos Haydn, som förmådde allt hos fursten och kunde tillåta sig mer än hvad de vågade, och Haydn hjelpte dem på ett humoristiskt sätt. Han komponerade en symfoni, i hvilken hvarje spelande efter en stund släckte sina ljus på notställaren och gick sin väg. Slutligen stod han ensam qvar. Detta skämt i förening med styckets karaktär kom fursten att skratta, han märkte hvaråt det syftade och gaf följande dagen befallning om afresa. Ett annat musikaliskt skämt af Haydn är hans verk »Gioco filarmonico o sia manere facile per comporre un infinito numero di minuetti, anche senza sapere il contrapunto».

Hvem minnes ej Mozarts »Musikalischer Scherz», som för ej länge sedan uppfördes i Stockholm?

Mozarts fader skref för den musikälskande fursten *Thurn-Taxis'* kapell ett komiskt musikstycke — en »slädfart», i hvilket allt som hör till en sådan: piksmällar, bjellror etc. förekom. Afdelningarne voro följande: 1. Inledning. 2. Hästarnes krångel i stallet. 3. Slädfarten. 4. Hästarnes språng. 5. Musikkåren med trumpeter och pukor. 6. De af kölden skakande fruntimmerna, slutligen balen med långdansen och hemresan.

Den senare komiska kammarmusiken förvandlade sig med *Dittersdorf, Schenk* och *Wenzel Müller* till folkoperan, ur denna utvecklade sig sedan nutidens kupletter och så många andra komiska behandlingar af musik för scenen.

Pauvre Jacques.

Mr Adolphe Jullien har såsom fortsättning på sitt arbete »La Comédie à la cour de Louis XVI, le Théâtre de la Reine à Trianon» utgifvit en intressant brochyr med titel: »La ville et la Cour au dix-huitième siècle». Andra afdelningen i denna bok handlar om »Marie-Antoinette actrice et musicienne», och följande utdrag ur densamma torde intressera våra läsare:

»Att drottningen knäppte på harpa och trakterade clavecin, att hon qvad romanser och spelade komedi gå vi gerna in på; men att hon komponerade musik — ingalunda. Man har emellertid tillskrifvit henne en sång som blifvit ryktbar, likasom man ofta gjort för att visa artighet åt åtskilliga suveräner, men sällan har något sådant skett med mindre berättigande än i det i fråga varande fallet. Det är ej sällsynt, att då en sång varder populär, man tilldelar åtskilliga personer äran att vara upphof till densamma; så har också inträffat med romansen *Pauvre Jacques*, som man efter hvartannat tillskrifvit Marie-Antoinette och engelsmannen Dibdin att hafva författat. Det synes likväl nu vara otvifvelaktigt, att rätta författaren till densamma är markisinnan de Travanet, som komponerat både orden och musiken. Men romansens politiska historia har, förklarligt nog, förlänat trovärdighet åt ryktet om det andra författarskapet.

Drottningen älskade att sjunga sången och sedermera, efter kungadömets fall, såg man i densamma en allusion på Ludvig XVI:s och Marie-Antoinettes olyckor, hvilka i romansens form derefter utgjorde en betraktelse i främmande land för de emigrerade, hvilka i denna sång funno sin »marseillaise». Då vardt *Pauvre Jacques* förklarad misstänkt och förbjuden i Frankrike. Vid denna tid kom på andra sidan kanalen aktören-musikern Dibdin att göra bekantskap med denna melodi och förskaffade den en sådan framgång att på mindre än en månad mer än 17,000 exemplar af densamma trycktes i London. Dibdin skördade vinsten, Marie Antoinette äran af *Pauvre Jacques* och markisinnan de Travanet hvarken ära eller vinst. Med huru många författare går det ej på samma sätt! — man känner dem ej, och man skall aldrig lära känna dem.

Till Red. af "Svensk Musiktidning".

Om plats uti eder tidning för nedanstående anhålles.

För några dagar sedan blef mig påvisadt, att uti Sv. M. nr 9, 1 maj d. å., fans en tirad, signerad A. L., som rörde mig — nemligen *att insändaren ställer sig* »i ledet jemte Hæffner och Södling såsom uppfinnare af »nordiska skalor». — Jag vill icke såra hr A. L. genom att insinuera okunnighet om den himmelsvida skilnaden på *uppfinnare* (= Inventeur) och *upptäckare* (= Découvreur), helst dessa båda begrepp i vårt språk ofta förblandas; lika litet önskar jag häri se någon afsigt att såra och förlöjliga, vare sig min person eller ingenium.

Att jag, såsom både den förste och *ende* inom vårt land undersökt skalorna och tonalitén uti ett stort antal fornnordiska (= svenska) tonverktyg, *upptäckt* de tonformer hvarpå våra folkmelodier äro bygda: *detta är ett faktum;* bevisbart och fattbart för hvar och en som innehar tillräcklig humanistisk och musikalisk odling för att kunna begripa ett redan utredt ämne.

Musikalisk archeologi är hos oss nästan obekant såsom *begrepp*. En af vårt lands mest »framstående» fornforskare, hvars *personliga* oförskräckthet jag högt värderar, svarade mig — på min begäran att inför Archeologiska kongressen i Stockholm 1876, få på franska språket göra en framställning om den universella betydelse våra forna tonformer haft på den europeiska bildningen —: »Musiken hör icke till fornforskning» . . . Och likväl har Europa under senast förflutna årtionden frambragt sådana musikarcheologer som en Fêtis, de Coussemaker, Engel, Stainer m. fl., hvilkas upptäckter djupt ingripit och understödt den allmänna fornforskningen, t. o. m. den *förhistoriska*.

Men — för att med något hopp om framgång kunna utöfva denna numera vidtomfattande vetenskap, som fordrar sin man och hans lifstid, är enbart kännedomen om musiknoterna (äfven deras konstnärliga användande) en allt för ringa ting. *Musikidkare läsa föga,* skref J. J. Rousseau för 124 år sedan; och detta gäller ännu, icke minst hos oss, ehuru man med glädje finner att senare tiden visar ett skred till det bättre. — Det är en fåfänglig och endast på okunnighet grundad, om än *allmän* åsigt: att den som samlat (samlar) folkmelodier, äfven med förmåga att till desamma sätta ett ackompanjemang, *är forskare*. På samma sätt kunde en okunnig person som ginge omkring och samlade örter och blommor, anses såsom botanist!

Och nu några ord om *melodierna* till Geijer och Afzelii Folkvisor.

Så vidt mig bekant, är jag den ende lefvande som nu vet och kan bevisa det högst otillförlitliga sätt hvarpå dessa melodier tillkommo, ehuru arbetet utgafs 5 år före min födelse. Det finnes en otalig mängd fel i uppteckningen, så i melodi som rythm. — Som *numera* genom Ahnfelt är vordet bekant, äro öfver två tredjedelar af visorna enbart från Östergötland.

Den bekante harmonikern E. Drake hade redan *före* utgifningen af G. & Afz:i arbete, samlat en mängd visor uti Östergötland, förnämligast i Ydre, åt sin vän, den bekante »Ydre-drotten» L. F. Rääf; och några af hans uppteckningar, om än onämnda, finnas i samma arbete. — *Såsom musiker* intresserade han sig egentligast för melodien; och hans säkra öra har räddat flera melodier från modernisering. Hans samling, 150 visor och 120 folklekar, elegant skrifna och inbundna, finnas hos hans äldste och ende efterlefvande son, och af mig noggrant genomgångna.

Omkring 10 år efter sedan G. & Afz:i arbete utkom af trycket, började en *ännu lefvande,* kunnig, trägen och samvetsgrann arbetare i fosterländsk forskning, *L. G. Wiede,* inom samma provins samla folkmelodier och lekar, och fortfor dermed under mera än ett halft århundrade. Ja, ännu vid hög ålder qvarlefver samma id. Af sina samlingar — af hvilka jag för 33 år sedan hade öfver 100 melodier till års — har han lemnat, äfven af mig undersökta, 360 till K. Vitterh:s o. Ant.-Akad:n. *Hans uppteckningar äro fullt pålitliga.*

Sjelf har jag inom samma landskap (min födelsebygd) sedan mera än 40 år gjort melodi-uppteckningar. Sålunda har jag med öfver 600 melodier af anförda samlingar och lika många af egna, kunnat jemföra de anmärkta oriktigheterna uti G. & Afz:ska arbetet. Jag tillbjöd förläggaren, då jag hörde först talas om en 2:dra upplaga, att samvetsgrant på anförda grunder göra rättelser, för att denna del måtte varda så felfri som möjligt — men anbudet icke ens besvarades.

Vidkommande Höijers eller andras ackompanjemang, anser jag allt tal derom fåfängligt. Men *att H. icke tillkännagifvit hvarifrån och från hvilken person de af honom insatta melodier äro bekomna,* får icke endast anses såsom en försumlighet, men ett stort konsthistoriskt fel. Likväl *kan* och *bör* detta ännu hjelpas, genom ett litet supplementhäfte, hvilket är en pligt. *C. E. S.*

Musikpressen.

II.

Sju visor och ballader vid piano. Ord och musik af *A. M. Myrberg. — Recitativ och duett* ur Kantaten vid Stockholms norra latinläroverks invigning. Musiken af dens. Abr. Lundqvist. — Vi ha här framför oss en sångare, som sjunger af verkligt inre behof, och den vi måste tro, då han talar till fågeln sålunda:

Hade jag vingar nu,
Förstod att sjunga så som du,
Jag lefde hela dagen lång
I toner och i sång.

Det finnes ingenting gjordt eller beställdt i dessa sånger. Väl erbjuda de ej heller någonting storslaget och ovanligt, men de äro ärliga och varma och derför också anslående. Att en äkta pianistisk fantasi utarbetat ackompagnementet, hörs nog af de välklingande ackordlägena. Vi framhålla »Sjung liten fågel», »Återseendet». I »Vin-

ternatten» och »Befrielsen» är balladtonen rätt väl träffad af den art, deri hos oss Brendler, Lindblad och Josephson gifvit föredömen; verksamt är sekundackordet i slutet af den förra och förminskade septimackordet i den senare. »Vaggvisa» är en oskyldig melodi med modulation F—am. Kantatduetten är i sitt slag väl gjord med behaglig harmonisering.

Elegie vid Oscar Arnoldsons frånfälle komponerad för piano af *Joh. Lindegren.* Elkan & Schildknecht. — Det finnes hos denne tonsättare — i motsats mot den föregående — en ständigt på stordåd lekande fantasi, en vidd i planen och mäktighet i ansatsen, som med större mått af talang kunde blifva någonting à la Svendsen. Att så icke blifvit, torde bero på, att kraften ej fullt motsvarar den goda viljan och dådlusten. Härvid betyder det nu ingenting, att man märker några lindriga reminiscenser från Chopin och Beethoven, ej heller att tonsättaren uppenbarligen hyllar den Wagnerska skolan, ty deri ligger ingenting ondt, blott man icke glömmer, att i verklig musik formen dock alltid varder af minst lika stor vigt som innehållet. Men kompositören synes oss ej hafva kommit till full mognad och helgjutenhet, och hans verk gör trots sin sorgfälliga utarbetning nästan intrycket af en skiss till ett större arbete för kör och orkester. Emellertid finnes der tillräckligt af intressanta tankar, särdeles i rytmiskt och ackordiskt afseende, för att man måste skiljas derifrån med verklig behållning.

Sex tonmålningar komponerade för piano och vetenskapernas idkare och vänner vid Fyrisstranden egnade af *August Wallenberg.* Abr. Hirsch. — Såsom bravuretyder kunna åtskilliga af dessa stycken hafva sitt värde; stort annat finna vi icke deri, om än somliga, såsom nocturnen och fugan, äro flitigt arbetade. Det »målande» i meditationerna öfver de fyra fakulteterna kunna vi ej få fatt i, så vida det ej skall framlysa ur transskriptionen De Medicina, der midt ibland banala löpningar plötsligt framträder koralen «Jag går mot döden hvart jag går». Det är möjligt att detta är äkta humor, icke anslår den åtminstone på oss; bättre är då De Jurisprudentia, med öfverskrift »Summum jus summa injuria», behandlad som munter capriccio i Webers manér.

Barndomsminnen. Tolf små lätta öfningstycken för piano af *Paul Hiller.* 2 häften. Abr. Lundqvist. — Detta arbete säger sig blott vara hvad det är, och torde komma att göra nytta. Flere af de 12 styckena äro högst flytande skrifna.

Tvenne sånger för en basröst med piano af *A.* — Abr. Lundqvist. — Ett anspråkslöst dilettantarbete; melodiken i Randels eller Cronhamns manér.

Sånger och visor vid pianoforte af *Halfdan Kjerulf,* Band III, innehållande sexton förut icke tryckta sånger. Abr. Hirsch. — Detta oeuvre posthume ansluter sig till de tvenne förut af samme förläggare utgifna banden, och torde således icke behöfva någon vidare rekommendation. Den älsklige norske tonskalden är så allmänt känd och afhållen, att säkert något hvar skall skynda att komplettera sin samling genom detta band, som visserligen till större delen torde innehålla ungdomsarbeten, men äfven i dem besannar det bevingade ordet: »ex ungue leonem».

Sånger och visor af Halfdan Kjerulf, satta för violin och piano af *B. Fexer.* 2 häften. Abr. Hirsch. — Denna samling innehåller 10 af Kjerulfs mera populära visor, och rekommenderar sig sjelf såsom lätta och angenäma intermezzon för duospelande dilettanter.

20 originalpolskor från Gestrikland behandlade för piano af *Gustaf Stolpe.* Huss & Beer. — »Dessa polskor — säger bearbetaren — utgifvas icke i egenskap af danser, det de fordom varit, nemligen högtidliga s. k. brudpolskor, komponerade af Per Stolpe f. 1753 † 1834, Johan Stolpe f. 1791 † 1878, båda organister uti Thorsåkers församling i Gestrikland, samt af en annan person från samma ställe, utan såsom små melodiösa musikstycken — ett litet bidrag till vår nationella folkmusik.» Dermed har väl bearbetaren velat motivera den fria och rika harmoniska drägt, i hvilken han klädt de enkla melodierna. Denna drägt synes väl stundom något sökt och utpyntad, men är likväl i det hela pittoresk och glänsande, äfven i sina tunga, polyfona veck.

Samling af trestämmiga sånger för mansröster utgifna af *P. W. Thunman.* Andra förändrade upplagan. Andra häftet. Julius Bagge. — Vi ha redan i nr 15 af denna tidning till det bästa anbefalt första häftet af denna förtjenstfulla samling, och kunna hänvisa till hvad der yttrades. Bland mera kända saker i föreliggande häfte må nämnas Wennerbergs »En sommardag», Åhlströms »Glädjens ögonblick», O. Lindblads »Aftonen», Bellmans »Böljan sig mindre rör» m. m. Två sånger har utgifvaren sjelf diktat.

Det gudomlige Lys. Digt af Welhaven comp. for chor a capella af *Ludvig Norman.* Op. 53. J. Bagge. — Här föreligger åter en af dessa klangfulla körsånger, hvaraf vi redan anmält en del. Denna är emellertid säkert intet ungdomsarbete, hvilket synes ej blott af det höga opustalet, utan äfven af dess större mognad och utförlighet samt intressantare harmoni, äfvensom af vissa fina tonmålningar (se t. ex. stället »Op mod lyset») i samma art som uti tonsättarens motett, och hvilka förträfflig öfverensstämma med den äldre kyrkstilen: man finner dylika redan hos Palestrina, ja tidigare. Kören ledsagas för öfverskådlighetens skull af pianostämma, som dock icke begagnas vid utförandet.

Deux airs de ballet pour piano par *Raoul Pugno.* Huss & Beer. — Dessa båda högst eleganta och graciösa stycken, »Valse lente» och »Intermezzo», skola blifva välkomna ej blott för dem, hvilka hade tillfälle att höra den utmärkte artisten sjelf på ett öfverlägset sätt utföra dem. Det första och mest pikanta kräfver visserligen en långt försigkommen spelare, det andra är deremot vida lättare.

Sju spanska sånger för en röst och piano af *Emil Sjögren.* Op. 6. Huss & Beer. — Dessa två, med titelblad i färgtryck elegant utrustade häften utgöra en ny studie af den unge talangfulle tonsättaren och ansluta sig värdigt till hans Tannhäusersånger. I inre halt och romantisk melodik taga de väl dock svårligen försteget framför de bästa af dessa, deremot synes oss ackompagnementets behandling innebära ett afgjordt framåtskridande. Komponisten har här gripit tillbaka till samma 'målande framställning som röjde sig i hans tidigare sånger (tillegnade Elmblad), dock nu förhöjd genom en betydligt större säkerhet i fakturen. Hans kända rutin i polonäsformen har kommit de boleroartade styckena (n:o 1, 5) till godo, hvilka hafva en liknande rytm. Cittra, säckpipa och tambour de basque, titelbladets emblem, klinga tydligt nog igenom, ehuru uti fantiserad form. »Murmelndes Lüftchen» susar genom n:o 2, med dess trolska, vaggande ackordbrytningar, erinrande om den första af Tannhäusersångerna; öfverstigande treklangen användes af tonsättaren ofta med god effekt, t. ex. vid stället »Die mich Frieden». »In dem Schatten meiner Locken» hålla vi för det bästa stycket i hela samlingen; ackompagnementet har en äkta spansk färg, och frasen »Weck ich ihn nun auf? Ach nein!» är oöfverträffligt vekt och väl återgifven. I »Vid Manzanares» är det egentligen en sorlande pianofigur, som väcker uppmärksamhet. Betydligt bättre är den följande »Händlein so linde», anslående i sin rytm, sitt hvilande septimackord på A och sina tersgångar i motrörelse. Förträfflig är äfven »Und schläfst du mein Mädchen», hvars melodi visserligen icke kan täfla med Josephsons till samma stycke, men som intresserar genom sina pikanta sextondelar och sitt oväntade slut i dur. Slutsången förefaller mera »gjord». — Öfversättningen af Geibels och Heyses texter är verkställd af Harald Molander med poetisk Schwung, ehuru ofta för »fri», särskildt i »Vid Manzanares», der öfversättaren förfuskat originalets kraftiga bilder genom loci communes. Ej häller n:o 3 är troget återgifven men likväl så vacker, att vi taga oss friheten aftrycka den.

Skuggad ömt af mina lockar
sofver han och vaknar ej.
Skall jag väcka honom? — —
Ack nej!

Arla morgonstund jag binder
samman mina yra lockar,
men den första lilla vind är
nog att lösa deras flockar.
Vindens sus i lockars skugga
söft min vän, han vaknar ej.
Skall jag väcka honom? — —
Ack nej!

Vildt han trånar och försmägtar,
klagar, att jag orätt skiftar,
svär att rosenläppars näktar
rusar halft, men helt förgiftar,
kallar mig sin huggorm, somnar
vid min barm och vaknar ej.
Skall jag väcka honom? — —
Ack nej!

A. L.

Något om musiken i våra hem.

II.

»Det är icke utan stor hjertängslan jag bjuder er, herr H., på musik hos mig», började fru C—s bref till mig häromdagen. »Att jag gör det», fortsatte hon, »kommer sig deraf att jag känt er ända sedan den tid då ni var en ung anspråkslös talent, visserligen en skicklig musiker, men ändå det oaktadt en älskvärd menniska! Men nu — hur förändrad är ni icke! Af min forna lille snälle hr H., komponist och pianist, återstår en knarrig och grälsjuk herre, som skrifver stygga saker i tidnin-

garne, saker som ni skall stå till svars för om torsdag. Att ni är välkommen, ehuru ni kommer att mottagas af snubbor, faller af sig sjelft. Således, kl. 7, som vanligt. Vattugatan.»

En sådan inbjudning mankerar man naturligtvis icke. Beredd på det värsta, rustade jag mig i god tid till musiksoiréen hos häradshöfding C. Min kroppsliga hyddas andliga innehåll hade jag utrustat med alla de själens vapen som stodo mig till buds. Jag var modig som ett lejon, ståndaktig och mild som en dufva, from och eftergifven som ett lam, och hvad som betydde mera, jag var, så tyckte jag, ändå »listig som en orm».

Men ack, hvad hjelper allt detta, då samvetet är sjukt!

Jag inträdde i lagom tid för att undvika att hela den församlade societén skulle få del af den tillämnade straffpredikningen. Endast ett fåtal af gästerna medverkade dervid som till det yttre passiva ledamöter.

Fru C. kom emot mig på halfva golfvet i sitt rymliga matsal-musikrum dit man hamnar vid första steget ifrån tamburen.

»Obehagliga menniska», började hon i det hon pekade på pianinot som stod närmast dörren just i draget från tamburen, »ställ er der i skamvrån för ert sista tilltag der i den der Musiktidningen som vi olyckligtvis prenumererat på för våra synders skull! Att gå och skrifva sådana dumheter som »Musiken i våra hem». Och att sen ännu dertill gå och teckna under Ellen A., en *qvinlig* pseudonym! Usch då! Ingen af mitt kön kan göra sig skyldig till en sådan faute! Jag gissade genast på er, jag, jag har nog märkt hur petig och gnatig ni blifvit på sista tiden.»

Naturligtvis ställde jag mig på den anvisade platsen. Hon fortsatte:

»Ja, se nu beskedlig ut, det lurar mig alls icke, inbilla er ej det! Alla damerna här dela mina åsigter, alla klandra er och alla, ja till och med våra män finna att ni har orätt. Tror ni att en opraktisk, ogift och dum herre kan förstå någonting i frågan om arrangementet i en boning? Hvar man skall ha matsal, och hvar man skall ha förmak, det må *vi*, som ha ordentliga hem och ordentliga tankar, väl veta bättre än ni, som intetdera har. Märk väl, vi ha våra pianinos just i matsalen och i intet annat rum derför att vi älska mattor, och att matsalen är det enda rummet der man ej begagnar sådana, af den anledning att de borttaga ljudet. Äro fjellen fallna från edra ögon, så kom fram! Jag vill nådigt förlåta eder, förklara eder för vår vän såsom ni förut varit, samt låta er åhöra våra prestationer mot det heliga löftet på eder ära som man, att aldrig mer skrifva i Musiktidningen, ty — dertill är ni nu ej alls vuxen, unter uns gesagt.»

Den lilla älskvärda häradshöfdingskan slutade. Hon räckte mig sin högra hand, och vi slöto ett slags krigsstillestånd som för ögonblicket var af nöden, ty hon måste hälsa de nykomne gäster, som efter hand anländt.

Under tiden uppsökte jag husets värd som samtalade i ett af de mindre rummen med några äldre herrar. Jag slog mig ned i soffan och lät i de täta rökringlarne från min präktiga cigarr fru häradshöfdingskans välmenta varningar liksom fördunsta och försvinna, medan jag halft medvetslös lyssnade till herrarnes prat, som märkvärdigt nog för ögonblicket rörde sig kring musik.

Häradshöfdingen var mycket lifvad af sitt ämne. Det var en hjertans beskedlig man, skicklig pianist och exemplarisk äkta man, och, som han sjelf sade, alldeles ovanligt — omusikalisk.

Han besökte likvisst med sin fru alla »goda konserter», som han uttryckte sig, men — utan att egentligen förstå skilnaden på de goda eller dåliga prestationerna . . . »För mig», brukade han säga, är alltsammans lika vackert.»

»Kära bror», omtalade häradshöfdingen, »jag har alltid ansett det för en lycka att vara omusikalisk, men jag har aldrig vetat uppskatta denna egenskap så högt som nyss på fru Essipoffs konsert i Musikaliska akademien. Vi hade köpt oss de dyraste platser, vi voro högstämda tillräckligt, jag kände mig, som om jag ämnade åhöra ett intressant memorial i kungliga hofrätten, Lotten, min hustru, tordes knappt röra på sig, för att ej frasandet af hennes sidenklädning skulle störa musiken, och jag vågade icke jemka mig på stolen, ehuru jag satt tusan så illa, allt för att vi ej skulle förlora en ton! Jo, hvad tror du händer? Gudarne hade tänkt ut åt oss någonting ohyggligt, som i form af en liten trind och treflig gubbe kom och satte sig i bänken framför oss i sällskap med en ung hygglig son eller brorson. Så fort madame Essipoff började spela, så for det en ond ande i gubben. Anden frågade genom gubben hvad stycket hette. När han fått svar undrade han hvem som komponerat det, när sådant skett, samt huru man kunde spela det så der flinkt.

När stycket nalkades sitt slut, började gubben skratta helt högt. »Det var tusan till flicka», sade han, »spelar hon hela den der tranteraran utan noter, hå hå, att hon inte får ondt i hufvudet, det förundrar mig.»

»Våra grannar hyssjade, brorsonen rodnade, men gubben lät sig icke förtycka. Han fortfor att prata, fråga och skratta, allt i den mest glada och högljudda ton. Men så kom hostan och hindrade honom att tala. Då gick den onde anden i hostan. På alla fina ställen, der fru Essipoff spelade som hade hon en zittra i flygeln, då hon liksom hviskade fram hela springbrunnar af klara toner, då hon med ett ord spelade som allra grannast, då hostade gubben mest. Sen tog han med stort buller en silfverdosa från fickan, knäpte kraftigt på locket, som öppnade sig med brak, och visade sin rodnande följeslagare den inventiösa pjesen. På ena sidan var der pastiller, medan den andra innehöll snus! Den lilla gubben log så förnöjd, »jag har köpt den i Paris», sade han, »man får så mycket fint i den stan.»

»Du skulle ha sett Lotten, hustru min! Hon led som en martyr, allt medan hennes ögon sköto blixtar på vår pratande, hostande och snusande granne, som ingenting kunde hejda. Han spottade, han nös, han smackade och hostade om hvartannat. När vi sålunda qvalda och plågade voro färdiga att lemna våra platser för att försöka få byta om, tycktes han ändtligen sluta, lagom under den sista pausen mellan de stycken hon spelade. Men, ta mig tusan, när hon började med balladen af Chopin så flög den onde anden i gubben på nytt. Han gick den gången i fingrarne, tog upp portmonnän af silfver, sökte bland kopparslantarne ut 4 fem-öringar, gaf den unge mannen 2 för vaktmästarn, och fortsatte sen att bullra tills sluttonerna förklingat. Jag beklagade i mitt sinne alla de kringsittande, som måhända voro musikaliska, och tackade Gud, som besparat mig det lidandet.» —

Den unge beskedlige värden påminte derefter om att musiken derinne i matsalen redan börjat. Vi begåfvo oss ditåt för att lyssna. »Det är, Gud ske lof, sång», hviskade en af herrarne, och skyndade fram. Jag följde efter. Redan i sängkammaren stannade jag häpen, öfverväldigad af tonerna, hvilkas styrka och intensitet redan här skakade mina nerver.

Hvem kunde väl här sjunga så der, hvem var väl ägare till denna röst, skapad för en större konsertlokal än denna, egnad att ur domning väcka en stendöd?

Den stora rösten hvälfde just ut de djupa tonerna i en utmärkt komposition, benämnd »Sjöröfvaren» af Gumbert (en herre hvars beundrare alltid förvånat mig) och gjorde för tillfället några oändligt ihållande fermater mot slutet af första versen, för att tillbörligt visa på en gång sin sångkonst, sina goda lungor och sin fina smak.

Det var en i sanning förkrossande verkan detta första konsertnummer hade på mig! Jag kunde knappt resa mig upp ur soffan för att beundra sångarn under den andra versen, och den derpå följande visan »Afskedsskålen» af Arditi. Jag hade tvifvelsutan en stor artist framför mig! Hans våldsamma andhemtning pustade emot mig ända hit, hans midt i ordet afbrutna ton stack mig i öronen tvärt genom dörrarnes mjuka draperier, det var en tonansättning som hade det gällt att skjuta af en kanon, ett vrål i crescendo som påminte om en instängd tjurs olycksbådande rop — med ett ord, det var förkrossande! Redan vid första salfvan af fru C—s anfall mot min halsstarrighet var mitt mod borta, mitt tålamod försvunnet, och jag hade ej mer af ormens listighet än att jag, tillintetgjord och stum smög mig in i barnkammarn för att vänta att tredje sången »Säg farväl lilla fjäril åt nöjen», sjungen med samma osökta gratie som det föregående, skulle förklinga, förrän jag hade mod att åter framträda.

De smås glada joller botade snart mina sjuka örhinnor. Om en qvart var jag normal och inträdde i salen. Den store var försvunnen, sade man, till en högre, ädlare verkningskrets. »Och mörker var på jorden» — tills man började vid pianinot med »ett litet àquatremains».

Herrarne drogo sig något tillbaka, damerna beredde sig för en liten förtrolig konversation, hviskad i öronen här och der i fönstersmygen . . . tvenne unga män suto vid instrumentet.

Man valde mycket bland noterna, sökte länge och väl, skrufvade på stolarne och började. Det var äfven denna gång musik af så kallade artister. Pianinot, som i ålder räknade ett par decennier, gaf sig vid första ansatsen. Af svag ton och klen kroppskonstruktion stod det arma skrället endast föga emot, och man kunde vid hvarje takt frukta det värsta af resonnansbottnen. Tjugo manliga fingrar med muskler af jern bearbetade tangenterna i utmärkt takt och med superb rytm. Man

omvexlade fortet med fortefortissimot. Det lät som orchestrion i Grand Hotels matsal. Man tyckte sig höra sorlet af hundrade menniskoröster, 300 glas och 300 tallrikar, det var nu af det slaget.

Efter den lifvande ouverturen skulle man ha litet solo på piano. Den ena af herrarne förvånade med en liten väl föredragen Lied ohne Worte, hvarunder ingen enda sträng brast. Man observerade endast att några lösa messingstrådar, offer för ouverturen, skramlade, och efter deras aflägsnande klingade det hela mycket bättre.

Den lilla frun satte sig sjelf till pianot, hon ville gerna sjunga något, sade hon, men hon var så rysligt rädd.

»Det är så grymt när man inte kan få ut sina känslor så som man ville! Jag känner så vackert, men sjunger ändå så fult! Också har jag aldrig egentligen lärt att sjunga. Några timmar hos hofsångaren Berg gjorde mig nog godt, men — man glömmer ju så lätt. Sen dess har jag alltid tänkt återbörja, men tyckt att jag är alldeles för gammal. När man har tre små flickor, så hinner man inte öfva sig annorstädes än vid vaggan. Emellertid tål jag inte Berceuser. Men efter vår oförgätlige sångafgud nu nyligen sjungit sina saker till allas förtjusning och Ni herrar B- och D- spelat så mästerligt quatre mains, så är det väl i sin ordning att Ni få höra någonting dåligt också. Alltså börjar jag!»

Fru häradshöfdingskan slutade sitt tal med en liten blyg krumilur i a-moll. En klar och ren sopranröst föll snart in i en liten sång af Geijer, som i musikaliskt värde står högre än bra många andra svenska kompositioner som oftare och hellre sjungas, och hon föredrog stycket med den enkelhet och den sanning, som gör ett så gripande intryck derför att man är så ovan dervid. »Den lilla kolargossen» fick af sin tolkarinna just den karaktär som fordrades. Först i den lugna, berättande första versen, sedan i gossens ängsliga, skrämda ord och sist i faderns djupa och allvarliga. Men — när hon slutat, så var bifallet ganska klent, och egentligen mera egnadt värdinnan än sångerskan.

»Det är en tråkig visa», menade en af herrarne. »Synd att hon ej sjunger »Min lilla vrå bland bergen», eller »Hvarför skall man tvinga mig», de visorna tycker jag mycket mer om.»

Det ville inte riktigt bära sig med musiken denna qväll. När man börjat med någonting riktigt utmärkt, är det svårt för andra att komma efter. Det krusades mycket, persvaderades, parlamenterades, allt omöjligt.

De unga damerna riktigt knuffades kring pianot. »Anna kan spela »En morgon på alperna», hon har spelat i 8 år för fröken C.» Men Anna ville inte!

»Clara kan spela »Hjertats aning» och en bit ur »Rosellens drömmar», dem kan hon utantill hela första sidan» — men Clara är obeveklig.

Aurore envisas att hålla sig undan, ehuru hon kan en Impromtu af Chopin, som hon spelat i 2 somrar 27 gånger dagligen, men hon har glömt den nu, säger hon, och låter sig ej öfvertalas.

En af fruarna är f. d. elev till sjelfva Norman, men hon spelar bara klassisk musik och vill inte fram med den; en af herrarne spelar fiol, men har glömt den hemma. Några barytoner finnas på herrsidan men de äro så förfärligt indisponerade. En som annars alltid låter höra »Du gamla, du friska» och som lagt sig till hull för att i både andligt och lekamligt afseende likna en af våra främste, har rökt så förfärligt att han inte orkar sjunga mera i qväll.

Sålunda dör i fåfänga ansträngningar det tilltänkta musikföretaget denna afton vid Vattugatan. Man tänkte för mycket på första numret för att ha verklig lust för någonting annat. Åhörarne voro så förtjusta i herr B:s sång att de inte kunde njuta mer för denna gång. Fru C. yttrade att det var med qvällens program som med lejoninnan i fabeln, som blott hade en unge, men ett lejon. Programmet hade blott ett nummer, men det var *stort.* Herrarnes quatre-mains försjönk i glömska.

Jag tog min hatt just före supéen. Man hade redan arrangerat pianinot till ett litet nätt smörgåsbord. Värdinnan tog ett hjertligt afsked i det jag gick.

»Min bäste herr H.», sade hon, »jag har ju Ert löfte? Aldrig mer sådana der skriblerier.»

»Tillåt mig, min fru, en invändning», vågade jag säga. »Om ni ej hade haft ert pianino här i matsalen, så hade vi nog fått flera nummer. I det här tomma rummet klingar det alldeles för starkt! Herr B:s råa och brutala röst kan väcka förtjusning, men endast emedan man *tror* att den der starka och fräna tonen är bra derför att den är stark. Skulle det vara en droskkusk som stigit in till er., så hade ni kört ut honom, men nu beundrar ni honom, emedan han är en tradition. Gud ske lof att herr B. *ej* är sångare till professionen, i det fallet skulle jag säga honom sanningen, om ingen annan gjorde det. Jag skulle ropa till honom, om andra applåderade honom än aldrig så: »sluta, ty du förderfvar vår svenska smak med ditt laglösa och osköna skri!

Om ni hade haft ert pianino i ett af de andra möbeluppfylda rummen, så skulle ni ej ha lidit af det starka, klumpiga och hårda anslaget i de quatre-mainsspelandes musik. Om ni hade det arma instrumentet der i förmaket, så hade edra grannar sluppit ett lidande, er man en öronplåga — och ni sjelf matos de timmar ni öfvar er! Nej, pianot passar ej till vis-à-vis åt skänken!»

»Se så, nu börjar ni igen! Nej, gå nu! Säg, lofvar ni åtminstone att aldrig mer skrifva i Musiktidningen?»

»Ja, på mitt ord som man, det lofvar jag!»

Ellen A.

Från scenen och konsertsalen.

Stora teatern. Meyerbeers »Nordens stjerna» har väckt événement inom vår teaterverld. Icke blott att pjesen hvar gång den står på affischen drager fulla hus till operasalongen, och bereder kongl. teatern en ekonomisk vinst som den så väl behöfver, icke blott att publikens bifall gifver sig på det lifligaste tillkänna, »Nordens stjerna», sådan den här framträdt, har äfven ingifvit en synnerligen fördelaktig tanke om den nya regie som nu har ledningen af operascenens öden i sina händer. Och detta är det mest glädjande af allt. I tidningens förra nummer meddelades till våra läsares tjenst en af Hanslick författad, både sakrik och uttömmande karakteristik af »Nordens stjerna», som sannolikt lästs med mycket intresse.

Oss torde nu knapt återstå något mer än att konstatera operans framgång här. I synnerhet Peters parti har kommit i utmärkta händer. Hr *Willman* har här lemnat en konstskapelse af hög rang, som värdigt står vid sidan af de allra förnämsta. Särskildt genom sin kända talang i detaljspelet åstadkommer han högst verkningsfulla scener, såsom t. ex. vid orgien i tältet i andra akten och den derpå följande finalen. Katarinas (f. d. Vielkas) parti är ett af de mest halsbrytande som finnas. Det sätt hvarpå fröken *Ek* genomför detsamma vitnar om de samvetsgrannaste studier och länder henne till all möjlig berömmelse. Med fägnad iakttager man att hon här så väl i fråga om spel som sång tagit ett betydligt steg framåt. Det skulle endast gifva anledning till upprepade loford att anteckna huru öfriga mindre partier uppbäras af fröken *Niehoff*, hrr *Sellman, Janzon* och *Henriksson.*

Kör och balett, den förra högst betydligt förstärkt, fylla förträffligt sina partes. Kostymer och dekorationer äro fraicha och anslående och det hela i scen satt af hr Willman med lika mycken smak som skicklighet.

* * *

Mindre teatern har införlifvat med sin repertoar ytterligare en Lecocq'are, »Röda Panaschen», komisk opera i tre akter. Den är tillverkad efter den kända vanliga chablonen och är naturligtvis icke fri från obscena tillsatser. I sitt hemland lär den ha fallit igenom, men gjorde lycka i Göteborg då den under namn af »Doktor Piccolo» gafs af Rignérska sällskapet. Om pjesen håller sig uppe här torde detta blifva utförandets förtjenst, i synnerhet fru *Hjortbergs* (doktor Piccolo), som ser förtjusande ut i den blonda peruken och den svarta sammetsdrägten och spelar med en grace och abandon, värdiga en parisiska. Fru *Moe,* som alternerar med fru *de Wahl,* ha vi icke haft tillfälle att se.

* * *

Det ser nästan ut som om vårt musiklif här hemma hardt när vore på väg att antaga en förändrad gestalt. Åtminstone komma vi nu för hvarje år i en allt förtroligare beröring med den stora musikverlden å kontinenten, som hitför ständigt växande karavaner af konstnärer, virtuoser och, om ock undantagsvis, dilettanter. Ja, än mera — flere af de förstnämnde dröja qvar här och låta oss draga en varaktigare profit af deras utmärkta talang. Så är ju den celebre Garcias dotterdotter, *Louise Héritte Viardot* (känd och värderad som kompositris och pianist) sedan mer än ett år tillbaka bosatt här. En annan intressant personlighet, Clara Schumanns halfsyster, *Marie Wieck* (bekant som framstående pianist) har nu äfven flyttat hit sina penater. Slutligen nämna vi *Fritz Schousboe,* den unge danske pianisten, som jemväl sedan någon tid är Stockholmsbo. Alla tre skola de sannolikt verksamt ingripa på musikundervisningens område, i synnerhet fru Viardot i egenskap af sånglärarinna — ett kall hvar-

till hon eger både bördens och konstnärskapets förutsättningar.

Hvad den nyssnämnda turistströmmen beträffar, så har den t. ex. i år bragt oss, af sångerskor: *Kristina Nilsson, Emma Schalchi-Lolli, Emma Thursby* (och *Adolfa Terschak*); af sångare: hrr *Ferenczy* och *Ughetti;* af violinister: *Robert Heckmann, Paul Viardot, Stanislaus Barcewicz, Brassin* och *Anna Roth de Blanck* (som dock var fäst här genom engagement); af violoncellister: *Jean Tolbecque;* af flöjtister: professor *Terschak,* samt af pianister: *Josef Wieniawski, Raoul Pugno, Marie Heckmann,* hrr *Fischhof, Pfeiffer* (och *Eugèn Delmotte*). Till dessa mer eller mindre betydande namn sällar sig nu ännu ett, inför hvilket allt annat i musikväg här blef fördunkladt, t. o. m. Stora teaterns »Nordens stjerna». Detta namn var *Annette Essipoff*.

Om en af samtidens främste pianister, *Anton Rubinstein,* yttrade man, då han för tolf år sedan gästade vår stad: »Hans teknik når gränsen af det på detta instrument tänkbart möjliga, men öfverlägsenheten hos hans talent består jemväl uti hans ton och dess underbara nyans samt uti hans konst att använda den till ett musikaliskt uttryck af obeskriflig renhet och skönhet». Vi tro att denna lilla karakteristik godt kan tillämpas äfven på hans celebra landsmaninna, Annette Essipoff, som under den förflutna veckan beredt oss verkliga högtidsstunder af sann musikalisk njutning (konserter i musikaliska akademien den 5, 7 och 9 dennes). Ty då man lyssnar till hennes häpnadsväckande tekniska färdighet, för hvilken de största svårigheter tyckas reducerade till bagateller, frågar man sig ofrivilligt: är det möjligt att å pianot hinna längre i fråga om elegans, mjukhet och framför allt rapiditet? Hennes skalor t. ex. rullade fram med en sådan svindlande fart att det för en vanlig pianist endast varit möjligt att genom *glissando* åstadkomma något dylikt. Dertill förstod hon alltid att genom kraftigt crescendo gifva dem ett visst effektfullt »fini», ungefär som — för att taga ett jemförande exempel från annat håll — den intelligente sångartisten brukar stödja och afsluta en fras. Vi skulle förlora oss allt för mycket i enskilda detaljer genom att framhålla allt öfrigt beundransvärdt i denna bländande teknik.

Äfven på nyanseringskonstens gebit herrskade vår konstnärinna med oinskränkt herravälde. Icke blott att hon med verksam skärpa markerar gränsen mellan hufvud- och bisak, mellan melodi och ackompagnement, hon breder öfver hela sitt föredrag en den mest fängslande och mångfärgade kolorit, just med tillgodoseende af nyansernas alla kontraster. Särskildt vis à vis hennes talent i det mångstämmiga spelet har man sagt att hon å pianot framlockar instrumentaleffekter af öfverraskande verkan. För att närmare tydliggöra detta skulle vi vilja tillägga, att pianot under hennes händer klingar så som vore det, likt orgeln, försedt med en mängd olika register, med hvilkas tillhjelp hon kan angifva färgskalans alla toner.

Med allt detta hafva vi ännu endast medhunnit att framhålla den yttre, rent virtuosmessiga delen af fru Essipoffs talent.

Den konstnärliga framträdde i hennes fina uppfattning af hvad hon spelade, hennes om sällspord mångsidighet vitnande förmåga att utfinna det karakteristiska i föredraget af de mest olikartade kompositörer. Man betänke endast att hennes program upptog icke mindre än trettiosju nummer, representerande aderton tonsättare af vidt skilda tidsåldrar och karakterer, från Scarlatti och Rameau ända ned till Tausig och Leschetitzky. Och dock var det icke lätt att genast utpeka hvilken genre var hennes rätta. Att hon i föredraget af Chopin, Schumann och Liszt trängde mera på djupet än med Beethoven trodde man sig dock finna. Finalen i Sonata apassionata t. ex. gafs visserligen med den briljantaste stegring i nyans och tidmått och en nära nog dramatisk styrka. Men denna från Liszt af Rubinstein m. fl. adopterade tradition tangerar väl mera det modernt bravurmessigas gräns än det faller inom klassicitetens område med dess kraf på en annan exekution. (Hos Wieniawski utgjorde Beethoven, som man torde erinra sig, ett bestämdt bevis på begränsningen af hans talent.)

I allmänhet kan sägas om fru Essipoffs spel att det mera bländar och imponerar än värmer. I detta hänseende väcker hon icke ett alldeles lika sympatiskt intryck som Pugno, den unge franske pianisten, som visserligen var mindre betydande som solist, men var i sitt föredrag kanske ännu mera flärdfri och verkligt musikalisk och lika mäktig en sångbarhet i tonen, som man trott vara oförenlig med pianots karakter.

Bland märkligare stycken på fru Essipoffs repertoar torde särskildt böra framhållas Schumanns Carneval, som, om vi icke minnas orätt, på senaste tiden endast två gånger gifvits här fullständigt, nemligen af Anton Rubinstein vid hans andra konsert här (den $^{24}/_{4}$ 1869), och Marie Wieck (den $^{6}/_{11}$ 1879).

Att Essipoff-konserterna icke voro fulltaligt besökta var visserligen ledsamt nog. Den tredje var dock långt mera freqventerad än den första, då Stockholmspubliken visade sig trogen sin vana, att iakttaga en viss reserverad hållning emot konstnärer som den icke personligen kände till. För öfrigt var tidpunkten allt annat än artistvänlig; julbrådskan med dess mångfaldiga bestyr stod ju nära för dörren.

* * *

Musikföreningens första konsert för terminen hör onekligen till säsongens mest intressanta musiknöjen. Skälet att den icke var så talrikt besökt var väl detsamma som angafs vid Essipoff-konserterna. För programmet ha vi redan förut fullständigt redogjort. Cherubinis messa gick under hr *Normans* säkra ledning med utmärkt sammanhållning, hvarvid i synnerhet den kraftiga kören hade tillfälle att på det bästa dokumentera sig. Exekutionen af den Bachska motetten (åttastämmig kör a capella) skulle sannolikt vunnit på om insatserna i fugan gjorts med mera bestämdhet och tempot i koralen varit mindre släpande.

* * *

En kammarsoirée är slutligen att inregistrera bland de senaste veckornas musikföreteelser. Odlandet af denna genre uppehölls här, som bekant, under en följd af år och i sann konstnärlig anda af ett konsortium af våra mest framstående qvartettspelare. Stor och allmän var också saknaden när deras intressanta qvartettaftnar upphörde. Det var derför med lika mycken erkänsla som öfverraskning man i början på året sporde att kammarmusiken, tack vare denna gång ett par unga damer från musikkonservatoriet, fröknarna *Hilma Lindberg, Hilma Åberg* och *Valborg Lagervall,* åter finge komma upp på våra konsertprogram. Deras senaste soirée, som var den första under denna termin, gaf tydligen vid handen att deras redan förut ganska utvecklade samspel nu ytterligare förkofrat sig och i synnerhet framträdde med kraft och anslående verv i den med hr *Lange* utförda h-mollsqvartetten af Mendelssohn. Fröken Lindberg, som mest utmärker sig inom detta älskvärda klöfverblad, förtjenar en särskild mention för sitt vackra utförande af det svåra pianopartiet i denna qvartett.

Nyheter för aftonen voro ett litet behagfullt, af kända motiv sammansatt intermezzo för violoncell och piano af d:r *Svedbom* samt en elegant formad pianotrio af Lalo (a-dur). Edouard Lalo (född 1830), som företrädesvis är oss bekant genom sin för Sarasate 1874 skrifna violinkonsert, är en af de mest begåfvade representanterna för den nyare franska skolan, hvars alla karakteristiska egenskaper i rikt mått pregla jemväl ifrågavarande trio. Det säger sig derför sjelft att den å exekutionen betingar ganska höga fordringar. —*h*—

Från in- och utlandet.

Kristiania $^{6}/_{12}$ *1881.*

Samma dag som jag sände mitt sista bref hade musikföreningen sin första konsert under denna saison. På denna konsert uppfördes Berlioz' »Romersk karneval», Bruchs »Konsert» och Svendsens »Romans», de två senare under medverkan af Barcewicz, som på ett lysande sätt utförde violinpartiet, hvarjemte orkestern under Svendsens ledning var utmärkt väl inöfvad. Äfven Beethovens symfoni liksom Berlioz' präktiga »Carneval» fingo ett utförande, värdigt den orkester, hvars dirigent är en sådan man som Svendsen. Musikföreningen har i år så godt som fulltecknadt abonnement och konserten var särskildt denna gång besökt af så många menniskor, som någorlunda kunde rymmas. Strax efter denna konsert hade vi Barcewicz' folkkonsert i gymnastiklokalen, en konsert, som naturligtvis gafs för fullt hus. Här spelade han Raff: »Suite», Wieniawski: »Legende», Moskowski: »Spansk dans» och Brahms-Joachim: »Ungersk dans» nr 6. Barcewicz' program bestod förnämligast af nyare kompositioner, dock var det, som man ser, naturligtvis icke så uteslutande upptaget af dessa, att han ej också i mera gedigna saker fick anledning att visa sin bländande virtuositet, sitt själfulla, vackra föredrag och den fylliga, kraftiga ton, han är i besittning af, på samma gång denna kan vara ytterst mjuk och intagande. På denna konsert biträdde fru Ida Basilier-Magelsen med ett par sångnummer, nemligen polonäsen ur »Mignon» och Berens' »Vår och kärlek», och man hade åter anledning att få höra en sångerska assistera vid en konsert, då på sista tiden sångprogrammet nästan uteslutande varit upptaget af dilettanter och amatriser, en sed eller osed, som rätt skarpt träder fram, när man ånyo, liksom denna gång, efter all den gamla halfheten får höra verklig sångkonst. Publiken visade också fru Basilier-Magelsen hur tacksam den var härför genom att betyga henne sitt lifligaste erkännande.

Dagen efter denna konsert hade vi Pugnos och Viardots. Gent emot Barcewicz kan man omöjligen med all aktning för hr Viardots talang frigöra sig från att hans ton, om än fin och smakfull, var något tunn, likasom man trots den beundran man måste känna för hr Pugnos lysande teknik och utmärkta skola dock säkerligen, utan att det skadat honom det minsta, kunde ha önskat honom en smula mera finess i föredraget. Begge konstnärerna gjorde trots åhörarnes fåtal mycken lycka. Det var ursprungligen påtänkt att gifva

flere konserter, men det stannade vid denna enda, och skola de hafva visat sig i hög grad missnöjda med vår publik, hvilket de också hade godt skäl till.

En af de derpå följande konserterna var hr Selmers, också i Hals lokal men för fullt hus. Emellertid var denna konsert egentligen mera en uppvisning än en konsert, i det programmet förutom Selmers »Marche funèbre» bjöd på 21 af hans sångkompositioner. Att detta var en något för ansenlig portion, äfven fast den ena af amatriserna, som skulle sjunga några af dem, blef sjuk och derigenom kom att sörja för att publiken fick litet mindre för sina pengar — är nu klart. Det återstående var likväl tillräckligt för att vitna om Selmers ovanliga talang. Konserten öppnades, som sagdt, med hans Marche funèbre, som spelades på två pianon (Neupert och Selmer). Marschen är intet nytt arbete och framträder i det väl gjorda arrangementet rätt egendomlig om också ej så karakteristisk som i den orkestrala behandlingen af densamma. Af de 21 sångerna hade man också hört några förut. De röjde onekligen alla en ej vanlig uppfattning, men genom de flesta af dem går en oro, som ej är tilldragande. I de få ställen der han frigör sig från denna orolighet, är det alltid något som slår an och verkar stämningsfullt. Mest karakteristiskt af allt förekom mig dock hans arrangement af några nordiska folkmelodier för fruntimmerskör, hvari han låter altarne spela en rol, som ger hela kompositionen en originel pregel och gör en effektfull verkan. Kören, inöfvad af honom sjelf, gjorde sin sak utmärkt. Flere af Selmers nya sånger utkomma på Petter Haakonsens förlag till jul, och det skall alltid blifva af intresse för en musiker eller en person som intresserar sig för musik, att göra bekantskap med dessa kompositioner. A propos Haakonsen, så har han kommit att förlägga Teilmans »Hilsen til Johan Sverdrup», en särdeles vacker och lättspelt marsch, som, efter hvad man tror sig säkert veta, blifvit förbjuden att utföras af vår militärmusik och vid vår teater. Detta är ett ingrepp så karakteristiskt, att det torde blifva den bästa reklamen af alla för marschens spridning.

Förutom en konsert, som Kristiania yuglingaförening hade den 6 dec., och en konsert, som fru Basilier-Magelsen haft i Kristiania vestra arbetaresamfund till förmån för detta, ha vi haft musikföreningens andra konsert, som bestod af Beethovens stråkqvintett, Mendelssohns Trio i C-moll för piano, violin och violoncell, Rubinsteins »Adagio con sordino» för stråkorkester och Chopin: Nocturne, Schumann: »Aufschwung» samt »Traumeswirren». Fru Backer-Gröndahl var aftonens solist; — att höra henne är alltid en stor konstnjutning, man kan aldrig tröttna derpå, dertill är hennes karakteristiska spel alltför vackert, fint och stämningsfullt. Under hösten, då fru Backer-Gröndahl sysselsatte sig så mycket med komponerande, att hon endast sällan uppträdde, var det en verklig saknad efter henne; nu då hon fått färdiga de saker, som voro bestämda att utkomma till jul: några sånger och några konsertetyder, som jag rekommenderar på det varmaste, har hon åter börjat glädja oss med att oftare uppträda. Man har varit betänkt på att vinna både in- och utländska krafter för musikföreningen; sålunda skall man ha gjort ett försök med Annette Essipoff att förmå henne spela på en af föreningens konserter under hennes uppehåll här, men detta strandade på hennes fordran af 500 kronor för afton, och detta har musikföreningen sannolikt ej råd att gifva.

Det är också rätt intressant att med anledning af den nyligen firade festen i Leipzig lägga märke till hvilka framstående norska konstnärer, som uppträdt på Gewandhaus-abonnements-konserterna. Dessa äro följande: pianisterna fru Erikka Lie-Nissen, fröknarna Agathe Backer (nu Backer-Gröndahl), Cathinka Jakobsen (nu fru Andvord) och sångerskan Karen Holmsen (nu fru Fischer). Vidare har Edv. Grieg spelat sin pianokonsert der, och Joh. Svendsen har dirigerat uppförandet af sina symfonier derstädes. Vid de årliga »Hauptprüfungen» i Gewandhaus-salen hafva äfven uppträdt fröknarna Rytterager (nu fru Thue), Jakobsen och Goplen samt hr Holter. Vidare är der uppfördt af norsk musik Kjerulfs sånger och åtskilliga saker af Grieg och Svendsen.

Utom de i förra brefvet nämnda sakerna ha utkommit en del nätta saker af Lambert, Teilman, Hansen och Selmer, hvilket allt rekommenderas till det bästa. Tivolirepertoaren är nu förökad med »Musketörerna i klostret», som tycks roa publiken lika mycket som »Donna Juanita» och »Giroflé-Girofla» gjorde. Fröknarna Löfgren och Sjöberg tyckas falla bäst i smaken, fru Widegren-Sandberg också. *S.*

Upsala d. 29 nov. 1881.

Ganska mycken lifaktighet råder för närvarande i vår goda universitetsstad på det musikaliska området. Vår nyutnämnde director musices hr *Hedenblad,* som är själen i det hela, förstår att sätta alla tillgängliga krafter i verksamhet, och har dervid visat sig ega icke blott de framstående egenskaper som dirigent, hvilka vi förut framhållit, utan äfven en betydande praktisk organisatorisk förmåga, som är af oberäkneligt värde särskildt för director-musices-befattningen härstädes, der det gäller att samla och sammanhålla element af de mest olika slag. Det är bekant att Haydns »Årstiderna» med stor framgång utfördes i våras. För denna termin hafva vi att anteckna Förmälningskantaten och den symfoni-konsert, som i tisdags den 22 gafs på härvarande teater, hvarvid utfördes E-durs-uvertyren till Fidelio, fångarnes kör ur samma opera, det ädelt hållna förspelet till 3:dje akten ur König Manfred af Reinecke, uvertyr till Iphigenia in Aulis af Gluck samt Mendelssohns skotska symfoni (Am). Denna konsert länder så väl anföraren som de djupa lederna till stort beröm.

Under inöfning äro Schumanns »Paradiset och Perin» samt Bruch's »Frithiof». Till våren har man för afsigt att ge Kiel's »Kristus». *Hj. Ö.*

Lund d. 5 dec. 1881.

Den 29 november gaf studentsångföreningen härstädes en konsert, hvarvid kommo till utförande utom åtskilliga körer *Rob. Schumanns Ziguenarlif* och *Triumfsång af Max Bruch,* båda med ackompagnement af orkester. Öfriga orkestersaker voro *La colombe af Gounod* (som inledningsnummer) och en *Symphonie i G af Haydn.* Af dubbelqvartett sjöngs bland annat *Normans Eolstoner.*

Den 2 december uppfördes för andra gången *Wennerbergs Scenen aus Goethes Faust: In Auerbachs Keller in Leipzig* (första gången gifven på en s. k. Lördagssoiré den $^{26}/_{11}$), hvarvid både soli och ensembler utfördes särdeles väl. *H.*

Kristianstad i dec. 1881.

Sedan jag skref mitt förra bref, har vår stads båda sångföreningar, »Svea» och »Kristianstads sångförening», haft hvardera sin konsert i härvarande kyrka. Af »Sveas» talrikt besökta konsert, som egde rum den 6 nov. framgick, att föreningen varit mycket arbetsam och att den kan blifva utmärkt med tiden.

Af »Kristianstads sångförenings» konsert, som egde rum den 20 nov. under dess dirigent N. Nilsson, erfor man, att föreningens medlemmar nu blifvit mera besjälade af intresse för sin sak, sedan de fått en konkurrent.

Müntzerska damkapellet har några aftnar uppträdt å stadshusets festivitetssal. I de exeqverandes musikaliska prestationer fins liflighet och ackuratess och i samspelet kraft och nyansering. Egendomligt nog har kapellet icke förmått samla något större auditorium.

Den 6 december ämnar den berömda operasångerskan Emma Saurel gifva en operaföreställning å härvarande teater, med biträde af den lilla 8-åriga pianisten Bianca Orsini, tenorsångaren Edmondo Fabbiani m. fl. artister. Emma Saurel är född af franska föräldrar i Palermo 1850. Hon har under stort bifall uppträdt i åtskilliga af Italiens städer, hvarifrån hon engagerades till italienska operan i Mexiko och Newyork, der hon och Kristina Nilsson lyste som primadonnor.

Af denna konsert blef — som man senare sett — fiasko. *J. K—r.*

Musikaliska Konstföreningen har till tryckning antagit Stråk-Qvartett i A-dur af F. V. Klint. Denna förening som åsyftar den svenska och norska tonkonsten befrämjande, genom att, om möjligt årligen inköpa oeh från trycket utgifva värdefulla tonverk, inbjuder äfven detta år våra tonsättare, att inom utgången af nästkommande Mars månad till föreningen, under adress Dr V. Svedbom (Musikaliska Akademien) inlemna sina arbeten. — Vi kunna endast uppmana alla våra unga begåfvade komponister att efterkomma denna inbjudning till täflan och genom att vinna pris värdigt öka vår musiklitteratur.

Fröken *Marie Wieck* från Dresden, som för två år sedan med stor framgång gaf konserter härstädes, kommer på åtskilliga musikvänners begäran att här uppehålla sig i vinter och gifva lektioner i pianospelning och sång efter sin faders, framlidne professor Friedrich Wiecks berömda metod. Anmälningar mottagas i Huss & Beers samt Elkan & Skildknechts Musikhandel.

Wien. På hofoperateatern i Wien kommer att gifvas en ny ballett, Pygmalion, hvilken till plan och musik härrör från furst Trubetskoi, militärattaché vid ryska beskickningen i Paris. Furst Trubetskoi, nära slägt med furst Orloff och gift med en fröken von Metzendorff, har tre passioner: hästar, ballett och musik. Hvad musiken beträffar håller han sig med eget kapell och har inredt i sitt hotel en präktig konsertsal, der han samlar omkring sig en intim krets af musikvänner och uppträder sjelf som kapellmästare vid sina musiksoaréer.

— Ringteatern i Wien blef d. 8 Dec. förstörd genom vådeld. Olyckshändelsen är så mycket hemskare som, efter hvad det angifves, ej mindre än omkr. 1000 menniskor saknas vid tillfället. Branden uppkom straxt före representationens början genom antändning af en kuliss, hvarpå snart hela scenen stod i lågor, så att man ej en gång hann nedfälla jernridån. Förvirringen hos publiken var obeskriflig, utgångarne voro otillräckliga, man sökte med brandstege och andra redskap att rädda de innevarande, men en stora del af dessa måste såsom sanslösa eller döda föras ur den brinnande bygnaden. Ringteatern bygdes 1874 och kallades först »Komiska operan»; då denna ej bar sig såsom sådan, öfvergick teatern för några år sedan till ny egare.

I dag har utkommit:

Godtköps-Upplaga

af

Victoria-Album.

Pris: 2 kronor.

Till salu hos alla hrr Musik- och Bokhandlare i riket.

Eleganta och stilfulla

Praktpermar

till

Svensk Musiktidning

blifva i medlet af denna månad tillgängliga i musik- och bokhandeln.

Pris: 2 kronor.

Piano-
och
Orgel-instrumenter
Största lager.
Billigaste priser
hos
I. Dannström & Co.
16 Regeringsgatan 16.

Billigaste upplagor
af
Undervisnings-Musikalier
i
Huss & Beers Musikhandel.

För Chör-Föreningar!

På **Huss & Beers** förlag har utkommit:

7 Chörer
(4- och 8-stämmiga)
för blandade röster
utan accompagnement
af
Ludvig Norman.
Partitur: 1 kr. 50 öre.
Stämmor à 50 öre.

Flertalet af dessa hafva vid olika tillfällen och med utomordentligt bifall blifvit uppförde å f. d. »Nya Harmoniska Sällskapets» och »Musikföreningens» m. fl. konserter.

På **Huss & Beers** förlag har utkommit:

20 Original-Polskor
från Gestrikland,
behandlade för Piano
af
Gustaf Stolpe.
Pris: 1 kr. 50 öre.

I sitt företal till det intressanta verket yttrar utgifvaren: »Dessa polskor utgifvas icke i egenskap af **danser**, det de fordom varit, nemligen högtidliga s. k. **Brudpolskor** — — — — utan såsom små melodiösa musikstycken —, ett litet bidrag till vår nationella folkmusik.»

Notväskor
och
Notrullar,
största urval till billigaste pris i
Huss & Beers Musikhandel.
Expedieras **franco** till landsorten.

Fritz Schousboe
från Kjöbenhavn har anländt till Stockholm och meddelar undervisning i
Pianospel
à 5 kronor timmen, 3 kronor halftimmen.
Närmare upplysningar i
Huss & Beers Musikhandel.

1:ma Notpapper
från **Breitkopf & Härtel i Leipzig,**
alla brukliga linieringar ständigt å lager i
Huss & Beers Musikhandel.

Nya Musikalier
utgifna från
Abr. Lundquists K. Hof-Musikhandel,
Malmtorgsgatan N:o 8,
till salu hos alla Musik- och Bokhandlare i Sverige, Norge och Finland.

För piano.

HELLERS
Salongs-Album
för gammal och ung.
25 melodiösa stycken.
4 häften à 1: 25.

GOUNOD,
Två romancer utan ord.
N:o 1. Le Lierre ..... 75.
» 2. La Pervenche. 75.
Menuett ..... 75.
Prélude ..... 50.

GOUNOD,
La danse de l'épée... 75.
Pastorale ..... 75.
L'Angelus ..... 50.

LULLY,
Le célèbre Gavotte.
50 öre.

BENDEL,
Ricordanza,
Pièce élégante.
1 kr.

Le Niagara.
Gr. Galop di Bravura
par **Billema.**
1 kr.

Skogspromenaden.
Tonstycke af **Tunelius.**
75 öre.

BURGMÜLLER,
Alpflickan, Tyrolienne.
1 kr.

Rosenkind.
Operett arr. för piano.
1 kr.

Hoffmans äfventyr.
af **Offenbach.**
Arr. 1 kr.

Musiken
till
Niniche
arr. 1 kr.

Musketörerne i Klostret.
Operett, arr. 1 kr.

Musikens Juveler
à 2/m.
Allmänt omtyckta Concert- och Salongsstycken i förenkladt arr. à 75 öre.

N:o 11. La Cascade ..... Pauer.
» 12. Capriccio. Op. 22 ..... Mendelssohn.
» 13. Mazurka ..... Scholhoff.
» 14. Marche triomphale ..... Kuhe.
» 15. Etude ..... Henselt.
» 16. La melancolie ..... Ravina.
» 17. Valse brillante ..... Schulhoff.
» 18. Feu follet ..... Prudent.
» 19. Yelva-Mazurka ..... Ascher.
» 20. Qui vive? Galopp..... Ganz.

Musikens Juveler
á 4/m.
Allmänt omtyckta Concert- och Salongsstycken i förenkladt arr. à 1 kr.

N:o 1. Galop de Concert ..... Schulhoff.
» 2. Fanfare militaire ..... Ascher.
» 3. Elfenspiel ..... Berens.
» 4. La Chasse infernale ..... Kölling.
» 5. Marche triomphale ..... Kuhe.
» 6. Les Adieux du soldat ..... Voss.
» 7. Polka de Concert ..... Wallace.
» 8. Valse brillante ..... Lysberg.
» 9. Valse brillante (Op. 6)..... Schulhoff.
» 10. Heimathsglocken ..... Zeise.

För piano à 4 mains.

Polonaise
par **Billeter.**
1: 50.

Svenska Nationaldanser
af **Richard Andersson.**
2:ne häften à 2: 50.

GOUNOD.
L'Angelus ... . 50 öre.
Menuett..... 1 kr.

Danser o. Marscher för piano.

Fest-Polonaise
af
Aurore v. Haxthausen.
f. Gyllenhaal.
1 kr.
Utförd på K. Slottet
den 3/10 81.

Konstnärsdrömmar.
Vals
af **Liebig.**
1 kr.

Kaiserhofpolka
af **Liebig.**
50 öre.
Fav.-n:r i Berns' salong.

Telefon-Polka
af
Sjöberg.
50 öre.
Fav.-n:r på Hasselbacken.

Girofié-Girofla.
Vals
af **Strauss.**
75 öre.

Juanita-française
af **Strauss.**
50 öre.
Fav.-n:r i Berns' salong.

Niniche-française.
75 öre.

Nyårsvisiten.
Vals
af **Victor Holtz.**
75 öre.
Fav.-n:r i Berns' salong.

Tack för sist.
Polka
af **Victor Holtz.**
50 öre.
Fav.-n:r i Berns' salong.

Littlantlah!
Polka
af **Victor Holtz.**
75 öre.
Fav.-n:r i Berns' salong.

Juanita-Vals
för 4 händer
af **Strauss.**
1 kr.
Fav.-n:r i Berns' salong.

Postiljon-polka
af **Cerny.**
50 öre.
Fav.-n:r i Berns' salong.

Victoria-Marsch
(med porträtt)
af *Jacobson.* 75 öre.
Fav.-n:r i Berns' salong.

Souvenir-Marsch
af *Zikoff.*
50 öre.
Fav.-n:r i Berns' salong.

Gymnasist-Marsch
af *Hugo Lindqvist.*
75 öre.
Fav.-n:r i Blanchs' café.

Teknolog-Marsch
af *C. A. Olin.*
50 öre.

Nya Musikalier

utgifna från

Abr. Lundquists K. Hof-Musikhandel,

Malmtorgsgatan N:o 8,

till salu hos alla Musik- och Bokhandlare i Sverige, Norge och Finland.

Vinterblommor.

Nyaste danser för 1882,

arrangerade af **A. W. EKDAHL.** 1 kr. 50 öre.

De fleste danser i detta häfte utfördes på Festbalen å Kongl. Slottet den 3 okt. 1881.

Musikalier för barn och ungdom.

Barnbalen. Lätt Dansmusik för 1882. 1 krona.

Nu är det jul! Danser i lätt arrangement. 2 kr.

Småbarnens Dansbok. Danser i allra *lättaste* arrangement. 1 kr.

5:te häftet af **Notbok för smått folk.** 2 kr.

Barndomsminnen. Tolf små lätta öfningsstycken af **Hiller.** 2 h:n à 1 kr.

Musikaliska Morgonstunder. Samling af lätta mindre stycken. 2 h:n à 1 kr.

Musikaliskt Familj Bibliothek, 150 Nya Tonstycken. samlade och utgifna af flere *pianolärare* och *lärarinnor.* 4 kr. Ny upplaga.

Bror och Syster eller **Concerten i hemmet.** 50 fyrahändiga pianostycken. 3 kr. Ny uppl.

Lätta danser och marscher för 4 händer af **WOHLFARTH.** 2:ne häften à 1 kr.

Sånger med Piano.

Sinaia-Album. Minne från Rumänien. 2 soli, 2 duetter af **Ivar Hallström.** 2 kr.

MYRBERG, 7 Visor och Ballader. 1: 50.

"Du är min ro!" af **John Jacobsson.** 50 öre. Till Christine Nilsson.

HUGO BEYER, 2 Sånger. 75 öre. Till Christine Nilsson.

2 Sånger af **Roselli.** 75 öre.

Var still mitt hjerta. Visa i folkton **Oscar Wahlberg.** 50 öre.

Barytonisten N:o 19. **Bref till min kusin** af **Lecocq.** 50 öre.

2 sånger för bas af **A.—** 75 öre. Till Rich. Öhnell.

Valda Sånger.

N:o 19.	**Massenet,** »Säg ej att du din kärlek glömt»	1: —
» 20.	**Tosti,** »Ditt hjerta är så långt från mig»	1: —
» 21.	**Verdi,** Ave Maria	1: —
» 22.	**Flotow,** Hymn ur Stradella	— 50
» 23.	» Romance ur dito	— 50
» 24.	Taminos Aria ur **Trollflöjten**	— 50
» 25.	Susannas Aria ur **Figaro**	— 50
» 26.	Cherubins d:o d:o	— 50
» 27.	Grefvinnans d:o d:o	— 50
» 28.	**Mattiozzi,** Aldora l'Espagnole	— 50
» 29.	**Jensen,** För honom	— 50

Bassångarens Repertoire.

2:dra samlingen.

N:o 1.	Figaros Cavatina ur **Figaro**	— 75
» 2.	Marcels **Hugenottsång**	— 50
» 3.	**Don Juans** Serenad	— 50
» 4.	Orovist Aria ur **Norma**	— 50
» 5.	Figaros Aria ur **Figaro**	1: —
» 6.	Sarastros Aria ur **Trollflöjten**	— 50
» 7.	Asthons Aria ur **Lucie**	1: —
» 8.	Aria ur **Sömngångerskan**	1: —
» 9.	Figaros Cavatina ur **Barberaren**	1: —
» 10.	Jakobs Aria ur **Joseph**	— 50
» 11.	Caspers Aria ur **Friskytten**	— 75
» 12.	Pietros Barcaroll ur **Den Stumma**	— 50

Favorit-Duetter. 5:te saml. N:o 3, Duett ur Figaro. (Grefvinnan, Susanna.) 50 öre.

Favorit-Duetter. N:o 4. **Rossini.** La Regatta Veneziana. 1 kr.

Bassisten N:o 15. Dryckesvisa af **Förster.** 50 öre.

MYRBERG. Duett ur Kantat. 1 kr.

Abr. Lundquists K. Hof-Musikhandel

och **Musiklånbibliotek** (Malmtorgsgatan N:o 8).

Intressant Musiknyhet!

På **Abr. Hirschs** förlag har utkommit:

Tredje bandet af

Halfdan Kjerulfs

Sånger och Visor,

innehållande 16 förut icke utgifna sånger.

Pris: häftadt 2 kr.; elegant inbundet kr. 3,50.

På **Abr. Hirschs** förlag har utkommit:

En berättelse om

Pierrot och Pierrette

för Piano fyra händer

af

J. BURGMEIN.

Med elegant omslag, 4 större illustrationer och 75 sidor randteckningar.

Pris: häftadt 4 kr.; kartoneradt kr. 4,50.

Detta sällsynt vackert utstyrda arbete är ett verk hittills ensamt i sitt slag. Det är sagan om Pierrot och Pierrette som ligger till grund för denna qvicka berättelse, här framställd i fyra korta, stämningsfulla och lätt utförbara kompositioner för piano 4 händer.

På **HUSS & BEERS** förlag har nu utkommit:

EMIL SJÖGREN, op. 6:

7 Spanska Sånger.

(Svenska texten fritt bearbetad efter Em. Geibels och P. Heyses »Spanisches Liederbuch» af **Harald Molander.**)
2 häften à 2 kronor.

RAOUL PUGNO:

Deux Airs de Ballet.

(Valse lente — Intermezzo.)
Pour Piano.
Pris 1 kr. 25 öre.

Af kompositören med utomordentligt bifall spelade å konserter i Stockholm och landsorten.

JEAN TOLBECQUE:

Mazurka pour Piano

à 4/ms.
Pris 1 krona 50 öre.
Densamma arrangerad för Piano
à 2/ms.
Pris 1 krona.

Prisbelönade kompositioner.

Nedanstående af Musikaliska Konstföreningen prisbelönade kompositioner hafva af undertecknad öfvertagits och finnas desamma att tillgå hos Hrr Musikhandlare.

Stockholm. **Abr. Hirsch.**

Andrée, Elfrida, Qvintett (E-moll) Piano, 2 Violiner, Alt och Violoncelle. 5 Kr.	**Bauck, Wilh.,** Qvartett (G-dur) 2 Violiner, Alt och Violoncelle. 3 Kr.	**Berwald, Franz,** Symfoni (G-moll) arr. för Piano 4 händer. 5 Kr.	**Boom, J. van,** Stor sonat (C-moll) för Piano. 3 Kr.
Dannström, I., Sånger. 2 Kr.	**Gille, I. E.,** Missa N:o 7 (i A). 4 Kr.	**Gille, I. E.,** Trio (Fiss-moll) Piano, Violin och Violoncelle. 5 Kr.	**Grieg, Edvard,** Op. 11. I höst. Fantasi för Piano. 2 Kr.
Hallström, Ivar, Blommornas undran. Idyll för Soli, Kör och Piano. 6 Kr.	**Heintze, Wilh.,** Stor sonat (C-moll) för Piano. 2 Kr.	**Hylén, O. W.,** Qvartett (D-dur) 2 Violiner, Viola och Violoncelle. 3½ Kr.	**Lindegren, Joh.,** Fuga (C-moll) för Piano. 1 Kr.
Lindegren, Joh., Op. 2. Stor sonat för Piano. Kr. 2,50.	**Lindroth, A. F.,** Fem studier för Violin. 2 Kr.	**Norman, Ludv.,** Symfoni N:o 2 (Ess-dur) arr. för Piano 4 händer. 4 Kr.	**Stenhammar, P.,** Fyra sånger för en röst vid Piano. 2 Kr.
Söderman, Aug., Tannhäuser. Ballad för Baryton och Orkester. Partitur. 4 Kr.	**Söderman, Aug.,** Qvarnruinen. Ballad för Baryton och Orkester. Partitur. 4 Kr.	**Wennerberg, G.,** Jesu Födelse. Oratorium för Soli, Kör och Piano. 10 Kr.	**Partitur till BERWALDS och NORMANS Symfonier** à 10 kr.

I **HUSS & BEERS** Musikhandel, Gustaf Adolfs torg N:o 8:

Passande **Julgåfva** inom **Musikaliska familjer**:

Till instundande jul tillhandahålles i likhet med föregående år

Presentkort

från **2** kronor till högre pris gällande för **Musikalier** (efter fritt val), **Musiklån** (pr månad, qvartal, half- och helår), äfvensom för öfriga musikhandeln tillhöriga artiklar.

På **HUSS & BEERS** förlag har utkommit:

Violinistens Repertoir.

Lätta och medelsvåra stycken för Violin och Piano.

N:o 1. Serenad, op. 26, af W. Th. Söderberg.
» 2. Romans, op. 27, » »
» 3. Barcarole af C. Reinecke, arr. af J. Tolbecque.
» 4. Rysk melodi (»Trojka»), arr. af E. Å.

Pris för hvarje nummer: 50 öre.

INNEHÅLL: Anmälan. — Om mångskrifveri af L. Ehlert. — Den kurerade tenoren. — Ur den komiska musikens häfder. — Pauvre Jaques. — Till red. af "Svensk Musiktidning". — Musikpressen. II. Af A. L. — Något om musiken i våra hem. II. Af Ellen A. — Från scenen och konsertsalen. Af —h—. — Från in- och utlandet. — Annonser.

MUSIKBILAGANS INNEHÅLL: Mélancolie, Le Papillon och Chanson af Hj. Meissner.

STOCKHOLM, IVAR HÆGGSTRÖMS BOKTRYCKERI, 1881.

Med detta n:r följer Musikbilagan N:o 15.